

I detta nummer bl. a.:

**RYMDENS "SVARTA HÅL,"
LOCKANDE GÅTOR
FÖR VETENSKAPEN**

**URI GELLER
NÅS AV BUDSKAP
FRÅN UTOMJORDISK
PLANET?**

**EFTER VÅG
AV FÖRSVINNANDEN:
UFO-EXPERT AVSLÖJAR
UFO-BAS PÅ BAHAMAS!**

**HENRY SVENSSON
GÖR SUCCE I RADIO
MED INFORMATION OM UFO**

En dekorerad lertallrik eller en principskiss av en elektrisk motor? Arkeologerna klassar tallriken, som bl a finns avbildad i Erich von Dänikens bok "Gudarnas spår", som en helt vanlig pryl i lera. Ångermanlänningen Reinhold Carleby menar att den också är en skiss till en elmotor. Se reportage i detta nummer!

I REDAKTIONEN

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer.
Översättningar, textbearbetning, redigering.
Tel 0340/532 57

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.
Tel 013/17 22 68

Övriga medarbetare:
Lars Nilsson, Florent Sickenga,
Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sundberg.

LAY-OUT

Olow Petersson

ANSVARIG UTGIVARE

Carl-Axel Jonzon. Tel 0142/440 30

UFO-INFORMATION

Trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisatio-
nen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

PRENUMERATION OCH MEDLEMSSKAP

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonzon

- ☐ UFO-Information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning mm — sker ideellt och oavlönat.
- ☐ För artiklarna svarar författarna.
- ☐ UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-INTRESSERADE.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: "Olle Öhman, Box 75, 430 30 Frillesås" eller "UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3".

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Information — ett sätt att förklara	1
Märkliga radioekon kanske satellitsignaler från annan civilisation	2
Universums "svarta hål", gåtor som lockar vetenskapen	3
Organisationsnytt	6
Budskap till Uri Geller sänds av Hoova-folket från Vintergatans vidder	8
Svenskar tog bilder av UFO över Eastbourne	11
NASA-fysiker avslöjar UFO-bas i den hemlighetsfulla "Bermudatriangeln"	12
SR:s Ringogram blev en livlig diskussion om UFO-frågor i stort	15
UFO-forskande radioamatör gör succe på 80-metersbandet	16
Avancerad arkeologi gör rent hus med ologisk historiebeteckning	17
Byggde elmotor efter 2000 år gammal ritning	18
"Turister" från en annan värld i sällsam farkost över Arboga	20
Gul skiva följde närgånget svensk tanker på Atlanten	21

NÄRINGSTILLSKOTT

Org. vitamin komplement
Org. mineral komplement
Chelaminer, Spårämnen mm

LITTERATUR

J. I. Rodales verk mm
(engelska original)

POSTORDER

Begär prislista

PAN ATLANTIC AB

Box 206 — 434 01 Kungsbacka 1
Tel. 0300/240 42

VÄRLDSORMEN — VIMAANA II

av ing. Lehel Repits

Detaljerade anvisningar för konstruktion av en "generator" grundad på den universiella rörelseprincipen, den cykloida spiralrörelsen.

(Offsettryck — 50 sidor — A4-format — Rikt ill.)

Beställes genom UFO-Motala,
Box 311, 591 03 Motala

Pris 25:—

FÄLTFORSKARE

Anmälan om intresse för befattning som fältforskare görs till UFO-Sverige, skriftligen eller per tel. 0142/440 30 (kvällstid).

Personer som antages till fältforskare erhåller kostnadsfritt Handledning vid fältundersökningar samt identitetskort.

VYKORT

Ett vykort med UFO-Sveriges emblem samt en karta utvisande centralgruppens geografiska läge har framtagits och kan tillhandahållas för en kostnad av 10 kronor för 10 kort plus porto. Vykorten kan rekvireras direkt från Riksorganisationen UFO-Sverige, box 311, 591 03 Motala 3.

BÖCKER-POSTORDER

FORNTIDENS TEKNIK

Henry Kjellson

27:—

FÖRSVUNNEN TEKNIK

Henry Kjellson

27:—

HUR MÅNEN FÖDDES

Ivan Troeng

39:—

TEFATSFOLKET SER OSS

Staffan Stigsjö

39:—

UFO-GÅTAN

Bjarne Håkansson

23:—

Kan beställas från:

T. Berthelsen

Box 151 731 01 Köping

Fraktfritt vid förskottsbetalning
till postgirokonton 67 69 78-0.

INFORMATION —ETT SÄTT ATT FÖRKLARA

Om man har tagit till uppgift att informera om UFO-frågorna är det meningen att man skall göra detta så gott det sig låter göra, men — och här är ett viktigt men — har vi rätt att lägga till och dra ifrån som vi tycker på varje rapport?

Vi har uppfattat saken så, att eftersom UFO är ett område som ingen behärskar, är det inte riktigt att stå upp och kategoriskt påstå vissa saker om UFO-fall. Vi vill bara förmedla vad vi fått inrapporterat kompletterat med information som vi erhållit på platsen eller per tel. eller brev. Sedan må det vara den enskilde läsarens sak att bedöma händelsen, att själv bilda sig en uppfattning om vad som kan vara sant eller icke.

Som alltid när det gäller sådana undersökningar är det ytterst svårt att bedöma vad som verkligen har hänt och vad som lagts till genom de slutsatser den berättande personen dragit.

Vi har nog den uppfattningen, att vittnen till UFO-händelser med få undantag är sanningsenliga och uppriktiga i sina beskrivningar, trots att jämförelser i sinnevärlden ofta saknas för händelser av UFO-karakter. Då det kostar stora summor att helt följa upp vad som hänt, ser vi det rimligare att förmedla händelsen på sätt som sker. Man kan i alla fall inte till 100% säga vad som är sant och inte sant! Därför överlåter vi åt läsaren att själv avgöra efter bästa förmåga.

Vi tycker inte heller, att det ständigt och jämt skall förekomma artiklar baserade på observationer där man på lösa grunder bestämmer påstått, att det inte rörde sig om ett UFO utan t.ex. en satellit. Sådana rapporter torde vara ointressanta.

Som UFO-grupp bör man inte söka bortförklara UFO:s utan i stället påvisa att de existerar. Alltså låter vi de flesta tvivelaktiga rapporter vara och publicerar vad vi tror kan ha intresse för läsare. (Därmed inte sagt att dessa skulle vara hundra procentigt riktiga. En sådan bedömning ligger utanför vår förmåga!)

Att t.ex. påstå att en inrapporterad UFO-observation skulle kunna förklaras som en störtad satellit är helt orimligt. Enligt vad vi inhämtat har man ingen möjlighet att ens bedöma över vilket land en satellit störtar, endast att den störtat. Att på så lösa grunder påstå att en UFO-observation var en satellit som, låt vara störtade vid den aktuella tidpunkten är helt absurt.

Visst låter det fint i öron som inte fått tillräcklig information, men den som är någorlunda välunderrättad låter inte lura sig av ett sådant påstående. Naturligtvis kan det ha varit en satellit, i synnerhet om tiden stämmer. Men enbart den omständigheten är inte tillräckligt för att kategoriskt påstå, att det förhöll sig så.

Vi vet av erfarenhet, att UFOs ofta uppträder i samband med uppskjutningar och störtningar av satelliter, varför vi tycker det är säkrast att ha en dörr öppen även för den möjligheten. Vi ser det inte som viktigast att framstå som "vetenskaplig" på skengrunder. Det betydelsefullaste är att informera. Slutsatserna må läsaren sedan själv dra.

Jonzon

MÄRKLIGA RADIOEKON

*kanske
satellitesignaler
från annan
civilisation*

En liten del av flygbandet (området kring 136 mhz) är helt reserverat för radioastronomi och satellitradio. När vi nu råkade nämna ordet satellitradio kanske det passar bra att närmare granska ett fenomen, som många fysiker funderat på sedan 1920-talet. Eugén Semitjov tar upp detta mysterium till granskning i den senaste upplagan av sin bok "Det kommer en dag". Han ställer frågan: Finns det andra som avlyssnar oss? Kan andra civilisationer ha skickat iväg avancerade "spionsatelliter" och lagt dem i lämpliga banor runt till exempel vår jord? Den kan ha hållit sig passiv hela tiden — ända tills vi på jorden kom igång med de första radiosändningarna i större skala på 20-talet. Då kan satelliten automatiskt ha aktiverats, fångat in radiosignalerna, förstärkt och vidarebefordrat dem till den planet som skickat iväg sonden ...

Gåttfulla radioekon, som skulle kunna tyda på existensen av en sådan främmande reläsatellit, har faktiskt avlyssnats vid upprepade tillfällen. Åren 1927—28 och 1934 rapporterade den norske vetenskapsmannen Carl Störmer att han uppfångat egendomliga ekon, dels av en radiosändning som kom från Holland, dels av egna signaler. Han var inte ensam om att höra dem. Ekona kom 3 till 15 sekunder efter den ursprungliga sändningen.

En radiosignal går fram och åter på två och en halv sekunder mellan jorden och månen. Den okända sond som kan ha reläat signalerna skulle alltså ha befunnit sig något längre bort än månen — som närmast — och upp till sex gånger avståndet som allra längst bort. Eller varifrån kom annars detta radioeko?

En som verkligen grubblade över detta radiofenomen var den engelske radioastronomen, 28-åriga Duncan Lunan. Han lyckades få tag på de anteckningar som Störmer och dennes utländske kollega Van der Pol hade fört över sina radioexperiment. Han fann uppgifter om de skiftande intervallerna mellan deras signaler och det följande ekot. Lunan chansade på att dessa variationer kunde utgöra någon slags kod och började rita upp ett diagram. Resultatet blev ett antal punkter som i hög grad liknade stjärnbilden Björnvaktaren. Bara en av stjärnorna — Izar (eller Epsilon Boötis) lyste med sin frånvaro.

Lunan vill förklara detta med att det är rymdsondens sätt att förklara varifrån den kommer. Uppmuntrad av resultatet fortsatte han med att granska andra rapporter om oförklarliga radioekon, och diagrammen som han fick ut av dessa försök visade upp exakt samma stjärnbild! Nu framträdde också Izar med sju planeter markerade omkring sig. Det egendomliga var bara att stjärnbildens ljusstarkaste stjärna — Arc-turus — på samtliga diagram kom att ligga något vid sidan av sitt verkliga läge. Med hjälp av astronomiska metoder fastställde Lunan att diagrammen han ritat upp avspeglade stjärnhimlen som den sett ut för 13 000 år sedan!

Det är med andra ord tvivelaktigt om den civilisation som skickade iväg roboten överhuvudtaget existerar längre ...

Lunans teorier väckte självklart stort intresse. Britiska interplanetariska sällskapet tvingades sammankalla ett extra forskarmöte med anledning av det in-

träffade. En framstående dataexpert, Anthony Lawton, förklarade att man inom den närmaste framtiden skulle inleda spaningar efter den påstådda, främmande rymdsonden. Han planerar att sända serier av radiosignaler ut i rymden och hoppas på ett svar — ett eko från en okänd satellit långt därute ...

RADIOAMATÖRER I RYMDEN

Strax intill flygbandet ligger radioamatörernas "tvåmetersband" (144—146 mhz). Det är egentligen otroligt hur långt man kan kommunicera på dessa höga frekvenser, men så använder man sig också ibland av verkligt avancerade metoder. Eller vad sägs om det här förfaringssättet: När en meteorit brinner upp i atmosfärens övre skikt bildas ett "joniserat spår", som en del tvåmeters-amatörer med lämplig utrustning utnyttjar för sekundkorta, långdistansförbindelser. "Meteorscatter" brukar man kalla den här sortens radioexperiment för. Håll med om att amatörerna pysslar med en sällsynt fascinerande hobby!

HÖGFREKVENT KUSTRADIOBAND

Alldeles intill amatörbandet hittar vi återigen ett exklusivt kommunikationsband som täcker området 146—178 mhz. Här vimlar det av radioanrop, bland annat återfinns storstadsregionernas (Stockholm och Göteborg) polis och taxiradionät på dessa frekvenser. Det internationella maritima VHF-bandet har närmare femtiotalet kanaler till förfogande inom området 156—174 mhz. Ett hårt trafikerat band med andra ord.

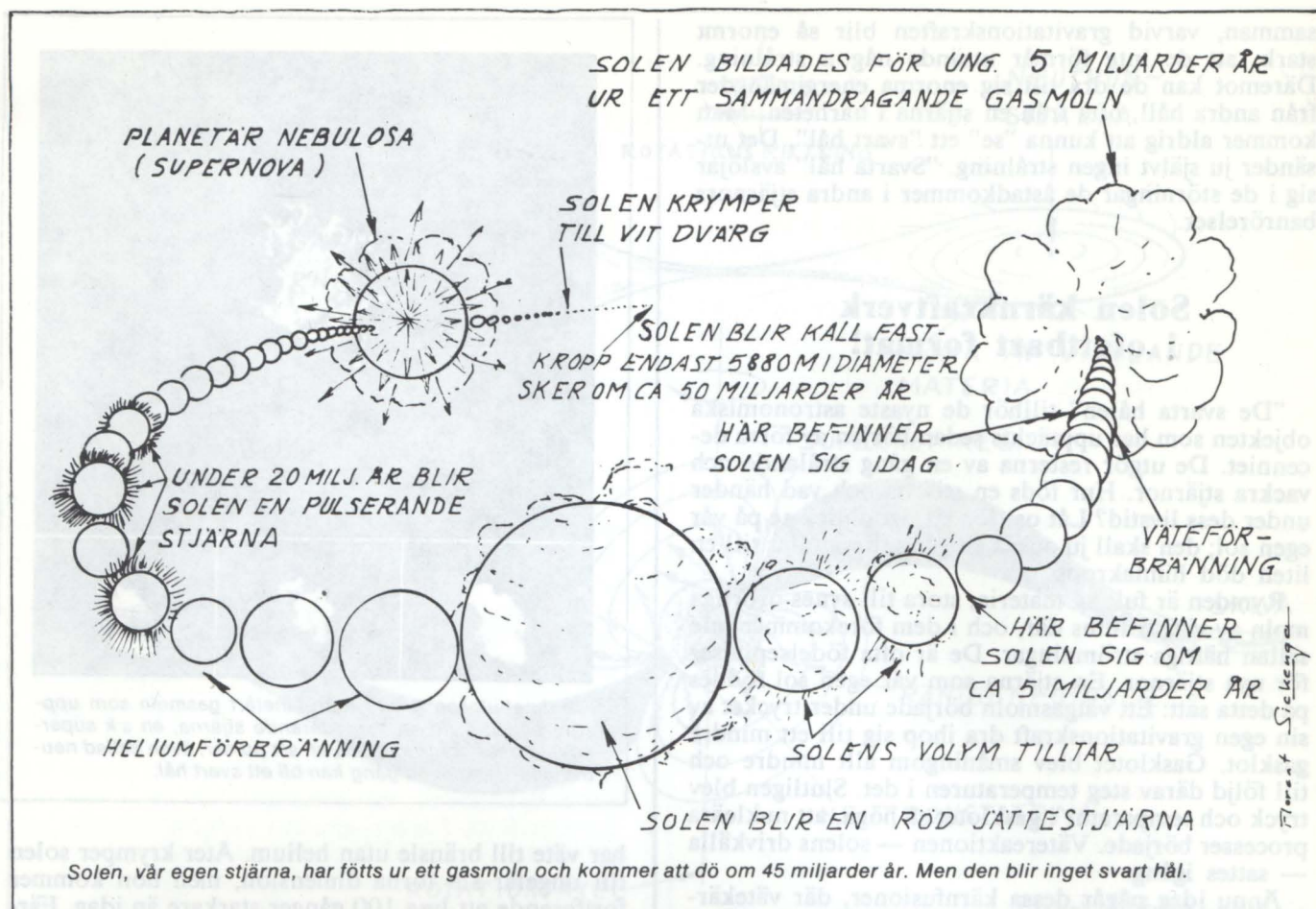
UHF-DELEN

Från 178 till cirka 230 mhz kommer TV med i bilden (oj vad vitsigt!) igen. Här återfinns TV-kanalerna 5 till och med 12. Lite längre upp i frekvensspektrat hittar vi ett alldeles nytt komradioband, 450 mhz-bandet. På de här UHF-kanalerna (UHF — Ultra High Frequens) blir räckvidden sämre och man får ofta ta till reläsändare för att öka på användningsområdet.

VID GRÄNSEN

Vid 470 mhz återfinns vi radioamatörerna för sista gången (tills vidare är väl bäst att tillägga — amatörerna har alltid gått i spetsen när det gällt att utforska nya och oprövade våglängder ...) Från 471 till 852 mhz ockuperas radiospektrum av TV:s P2-nät och i princip kan konstateras att här går för närvarande gränsen för nyttjandet av radiovågorna när det gäller television, rundradio och kommunikationsradio. Men där radion tar slut, tar radarn vid, någonstans vid decimetervåglängderna (3000 mhz) börjar radarstrålarna sitt kontinuerliga sökande efter kända och okända objekt. Fast det är — som Kipling sa — en helt annan historia.

Stig Aggestad

Rymdresenärer — ni som flyger genom Vintergatornas vidder — se upp för "svarta hål" i Universum!

Ja, så skulle en varning kunna låta på svenska, utfärdad av någon trafiknämnd för interplanetariska resor; rymdfärder mellan vintergator och stjärnor! Det finns nämligen i det omätliga universum "svarta hål", som man kallar dem. Men egentligen är det inga hål utan himlakroppar, som inte utsänder något ljus, och dessa drar till sig materia utifrån genom ett oerhört kraftigt gravitationsfält.

Om vi en klar vinterkväll stirrar upp mot himlavalvet ser vi oräkneliga tindrande stjärnor, solar som vår egen, som kanske också har planeter, liksom vi har i solsystemet. Men, som för allt annat finns det också en livstid för stjärnorna. Även de föds och dör. Stjärnor uppstår ur vätgasmoln och dör när de har förbrukat allt sitt bränsle.

Små stjärnor som vår egen sol svalnar när de är utbrända och blir till kalla himlakroppar, vilkas materia då är oerhört komprimerad. Även större stjärnor dör, men deras döda kroppar störtar så småningom

**UNIVERSUMS
"SVARTA HÅL" —
GÅTOR SOM LOCKAR
VETENSKAPEN!**

**STJÄRNOR SOM
KRYMPER TILL NOLL
— MEN BEHÅLLER
SIN MASSA . . .**

Av Florent Sickenga

samman, varvid gravitationskraften blir så enormt stark, att de inte förmår utsända någon strålning. Däremot kan de dra till sig enorma energimängder från andra håll, ofta från en stjärna i närheten. Man kommer aldrig att kunna "se" ett "svart hål". Det ut-sänder ju självt ingen strålning. "Svarta hål" avslöjar sig i de störningar de åstadkommer i andra stjärnors banrörelser.

Solen kärnkraftverk i ofattbart format!

"De svarta hålen" tillhör de nyaste astronomiska objekten som har upptäckts sedan början av förra decenniet. De utgör resterna av en gång strålände och vackra stjärnor. Hur föds en stjärna och vad händer under dess livstid? Låt oss för ett ögonblick se på vår egen sol; den skall ju också en gång förvandlas till en liten död himlakropp.

Rymden är full av materia; stora till synes orörliga moln av vätgas finns där, och i dem förekommer inte sällan häftiga strömningar. De är ofta födelseplatser för nya stjärnor. En stjärna som vår egen sol föddes på detta sätt: Ett vätgasmoln började under trycket av sin egen gravitationskraft dra ihop sig till ett mindre gasklot. Gasklotet blev småningom allt mindre och till följd därav steg temperaturen i det. Slutligen blev tryck och temperatur i gasklotet så höga, att nukleära processer började. Vätareaktionen — solens drivkälla — sattes igång.

Ännu idag pågår dessa kärnfusioner, där vätekärnor sammansmälter två och två och bildar heliumkärnor. Därvid frigörs mängder av energi i form av värme och ljus. Solen är alltså bildligt talet ett kärnkraftverk i kromosomformat.

På jorden försöker vi i olika forskningslaboratorier åstadkomma liknande fusioner, men i lugnare tempo än dem som används vid exempelvis vätebombsexplosioner, vilkas energimängd vi inte kan tillgodogöra oss på nyttigt sätt.

Heliumblxt startat ny process efter 400 miljoner år!

Om vi någonsin lyckas härma processerna i solens inre i form av en med vätekraft driven jordisk energistation, då löser vi samtidigt energikrisen för så gott som all framtid! Åter till vår sol: Där sker förbränningen — omformningen av väte till helium — under högt tryck och i temperaturer på tiotals miljoner grader. Förbränningen äger huvudsakligen rum i solens centrum.

Givetvis är vår egen stjärna inte någon evighetsmaskin, allt mer helium bildas efterhand. Under omkring tio miljarder år beräknas solen kunna brinna på sitt väteförråd. Fem miljarder år har gått, och lika lång tid återstår alltså innan solen börjar brinna mera ojämnt och tilltar i storlek. Den kommer småningom att bli så stor, att dess yta gränsar till planeten Venus omloppsbana. Merkurius blir helt uppslukad, och temperaturen här på jorden kommer att stiga över vattnets kokpunkt! Solen lyser då 100 gånger starkare än nu!

Efter ca 400 miljoner år inträffar plötsligt en gigantisk urladdning i solen, en s.k. heliumblxt. I det ögonblicket startas ett nytt kärnkraftverk, som inte

Krabbnebulosan är ett interplanetärt gasmoln som uppstod år 1054 vid en exploderande stjärna, en s.k. supernova. I dess centrum finns en s.k. pulsar, även kallad neutronstjärna, som en gång kan bli ett svart hål.

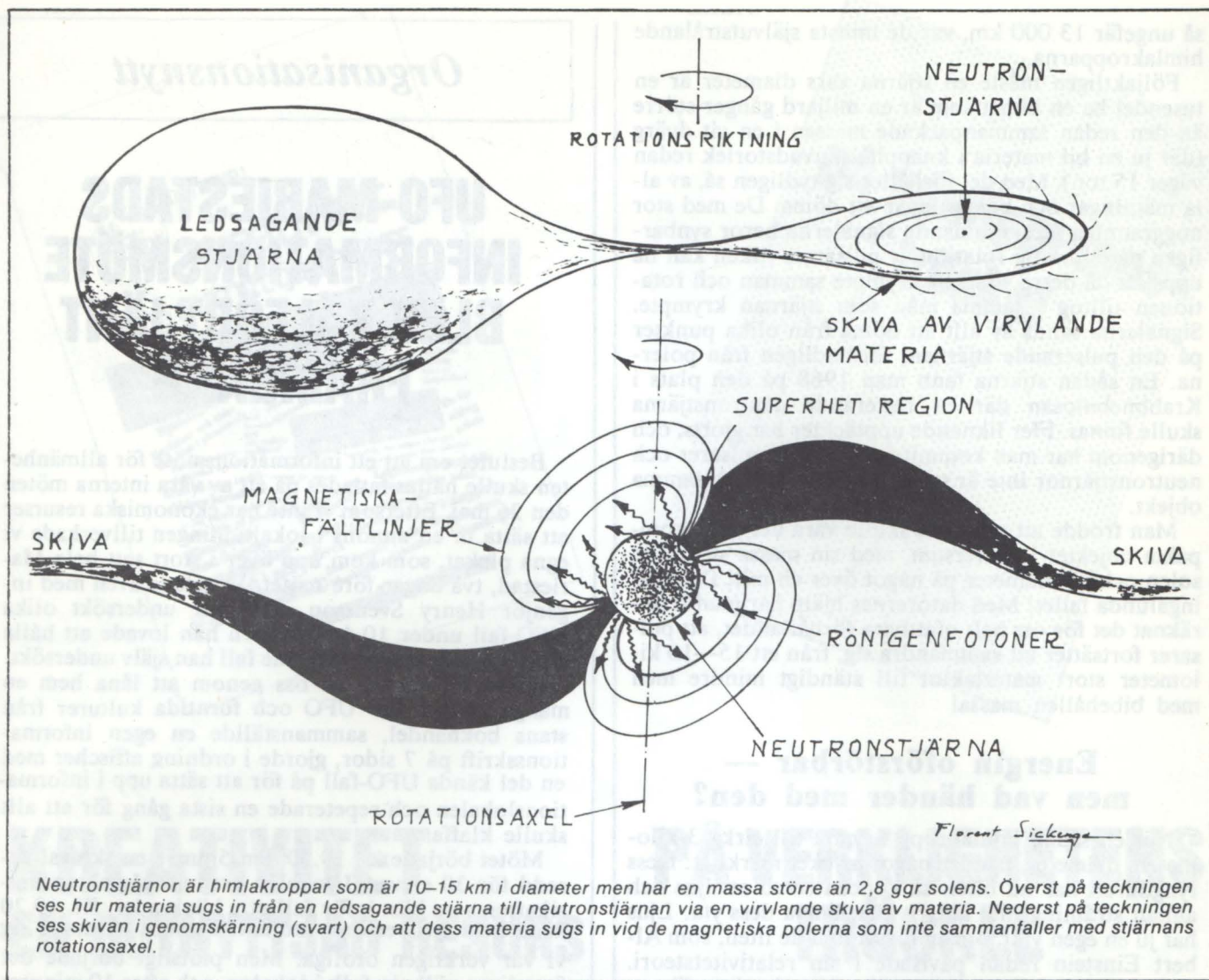
har väte till bränsle utan helium. Åter krymper solen till ungefär sin forna dimension, men hon kommer fortfarande att lysa 100 gånger starkare än idag. Färgen är inte längre vit-gul, utan blå-vit. Efter ytterligare 100 miljoner år, under vilka hon en tid kommer att lysa med pulserande kraft, som en gång var 24:e timme uppgår till dubbel ljusstyrka, har hela förrådet av helium brunnit upp, eller rättare sagt omvandlats till kol- och syrekärnor.

Stjärnexplosion år 1054 fick himlen att bada i ljus.

Solen blir nu åter instabil och krymper, varvid temperaturen och det inre trycket stiger varvid kanske än en gång en fusionsreaktion för en kort tid kan sättas igång. Men sedan störtar den samman och trycket blir så enormt, att den exploderar och slungar iväg tvåtiondelar av sin massa i rymden i form av en interplanetär gasnebulosa.

Efter explosionen, en s.k. supernova, finns av vår sol inte mycket mer kvar än en vit dvärgstjärna, som långsamt avkyles och krymper ihop utan att några fler kärnfusioner kan äga rum. Slutligen har den krympt till ett litet kallt klot, blott 5 880 meter i diameter. Men den är då så hårt sammanpressad, att ett knapp-nålshuvud av dess materia skulle väga mer än femton ton!

Stjärnor som är minst 2,8 gånger större än vår sol, går ett annat slut till mötes. Även deras aktiva stjärnlivstid tar slut med en supernova, men här med en så enorm styrka och lyskraft, att explosionen lyser upp en stor del av himmelen och är starkare än ljuset från alla andra stjärnor i Vintergatan tillsammans. Detta naturligtvis bara under en kort tid! Stora stjärnor slungar ut nästan all sin kvarvarande materia vilken under årmiljoner kommer att driva som ett allt större, växande gasmoln.

Neutronstjärnor är himlakroppar som är 10–15 km i diameter men har en massa större än 2,8 ggr solens. Överst på teckningen ses hur materia sugs in från en ledsagande stjärna till neutronstjärnan via en virvlande skiva av materia. Nederst på teckningen ses skivan i genomskärning (svart) och att dess materia sugs in vid de magnetiska polerna som inte sammanfaller med stjärnans rotationsaxel.

En av de mest kända supernovorna i vår del av Vintergatan inträffade år 1054. Plats och tid har mycket noggrant upptecknats av kinesiska och japanska astronomer, något som inte behöver väcka förvåning, eftersom explosionen upplyste hela himmelen och var synlig även mitt på dagen! Den fyllde de österländska astronomerna med häpnad och skräck.

Signalerna kom inte från "små gröna män!"

I dag kan vi fortfarande se platsen där explosionen ägde rum år 1054. Den är belägen i stjärnbilden Tjuren och kallas för Krabbnebulosan. Längre antog man, att en liten rest skulle finnas kvar av en stjärna efter en supernova. Denna stjärnspillra måste, förmodade man, vara uppbyggd av mycket hårt sammanpressad materia, en ministjärna vars byggstenar består av neutroner. Man kunde emellertid inte bevisa denna teori.

Men år 1967 upptäckte en kvinnlig student vid Cambridge-universitetet i USA av en ren tillfällighet något märkligt: Somliga himlakroppar utstrålar med stor regelbundenhet ytterst snabbt växlande energimängder. Dessa främmande signaler tycks inte komma från andra galaxer utan från vår Vintergata. De varar endast en hundradels sekund och följer ett visst

mönster samt återupprepas med stor noggrannhet. Precisionen med vilken signalerna upprepas är säkert större än en på tio miljoner, och om en jordisk klocka skulle gå lika exakt skulle den gå före eller efter med högst en sekund om året!

Man hade aldrig tidigare uppfångat sådana märkliga signaler från rymden, och man trodde verkligen ett tag att de måste härröra från andra civilisationer; möjligen kunde det röra sig om utplacerade rymdflyrar eller kodmeddelande mellan olika civilisationer i vår Vintergata. Signalerna betecknades då också med bokstäverna LGM, initialerna för "little green man", små gröna män.

Efter intensifierad forskning fann man den verkliga förklaringen till fenomenet. Signalerna kommer från stjärnor som man numera kallar pulsarer.

Kan datorerna lösa pulsarernas gåta?

Datorberäkningar har visat, att pulsarer är himlakroppar, vilkas massa är minst några gånger större än vår sol, men vilkas diameter är häpnadsväckande liten, nämligen inte mer än omkring femton kilometer! Upptäckten var överraskande, eftersom man trodde att de vita dvärgarna, resterna av utbrända stjärnor vilkas diameter endast uppgår till jordens storlek allt-

så ungefär 13 000 km, var de minsta självutstrålande himlakropparna.

Följaktligen måste en stjärna vars diameter är en tusendel ha en täthet som är en miljard gånger större än den redan sammanpackade massan i en vit dvärg (där ju en bit materia i knapphålhuvudstorlek redan väger 15 ton). Men det förhåller sig tydligen så, av alla mätningar och beräkningar att döma. De med stor noggrannhet återkommande signalerna beror synbarligen på en hastig rotation av pulsarer, vilken kan ha uppstått då dessa stjärnor krympte samman och rotationen tilltog i samma mån som stjärnan krympte. Signalerna sänds av allt att döma från olika punkter på den pulserande stjärnan, förmodligen från polerna. En sådan stjärna fann man 1968 på den plats i Krabbnubulosan där en resterande neutronstjärna skulle finnas. Fler liknande upptäckter har gjorts, och därigenom har man kommit fram till att pulsarer och neutronstjärnor inte är två olika, utan ett och samma objekt.

Man trodde att pulsaren skulle vara det mest kompakta objektet i universum, med sin massa större än solen och en diameter på något över en mil! Detta är ingalunda fallet! Med datorernas hjälp har man framräknat det för oss helt ofattbara förhållandet, att pulsarer fortsätter att sammandra sig, från ett 15–10 kilometer stort materiaklot till ständigt mindre men med bibehållen massa!

Energin oförstörbar — men vad händer med den?

När en sådan himlakropp krympt till cirka 3 kilometers diameter, händer något mycket märkligt: Dess tyngdkraft har nu blivit så koncentrerad att ljus och annan strålning inte längre kan lämna dess yta. Ljus har ju en egen vikt, om än försvinnande liten, som Albert Einstein redan påvisade i sin relativitetsteori. Genom att ljuset har egen vikt, kan det inte lämna den supertunga pulsarens yta.

Ingen annan strålning kan göra det heller, eftersom lösgörelsehastigheten, det vill säga den hastighet med vilken ett föremål kan frigöra sig från en himlakropp (för jorden är den 11,3 kilometer per sek.), här har överskridit ljusets egen färdhastighet, d.v.s. trehundra-tusen kilometer i sekunden. Ingen som helst strålning, inget ljus kan sändas från en himlakropp med en sådan ofattbart stor gravitationskraft. Just en sådan himlakropp är det man kallar ett "svart hål!"

Trots att man inte kan föreställa sig den oerhörda tyngdkraften tilltar den ständigt, ty denna stjärnrest fortsätter att krympa och störta samman under sin egen förkrossande tyngdkraft! Enligt omfattande och många gånger upprepade beräkningar med olika datorer har man hela tiden fått samma svar: Det finns ingen gräns nedåt för de "svarta hålen". De kommer att minska från tre kilometers diameter ner till en kilometer, ner till en meter... till ännu mindre... till noll. Till ingenting alltså, medan de fortfarande har sin massa kvar och gravitationskraften växer i oändlighet.

Ingen vet i vilket eller vilka naturfenomen denna enorma kraft skall övergå. Försvinna kan den inte, ty energi är oförstörbar. Kanske leder den till bildandet av ny materia och är ett led i kretsloppet liv och död. För oss är detta fortfarande lika ofattbart som den gräns där universum upphör och enligt vår mening något annat måste finnas; ett annat rum i oändligheten, eller kanske begreppet tid, som ju heller inte tar slut men evigt fortsätter.

Organisationsnytt

UFO-MARIESTADS INFORMATIONSMÖTE BLEV VÄLFÖRTJÄNT FRAMGÅNG

Beslutet om att ett informationsmöte för allmänheten skulle hållas fattades på ett av våra interna möten den 26 maj. Eftersom vi inte har ekonomiska resurser att sätta in en annons i lokaltidningen tillverkade vi egna plakater, som kom upp över i stort sett hela Mariestad, två dagar före mötet. Vi talade även med ingenjör Henry Svensson, som har undersökt olika UFO-fall under 10 års tid, och han lovade att hålla ett anförande om några av de fall han själv undersökt.

Själva förberedde vi oss genom att låna hem en mängd böcker om UFO och forntida kulturer från stans bokhandel, sammanställde en egen informationskrift på 7 sidor, gjorde i ordning affischer med en del kända UFO-fall på för att sätta upp i informationslokalen och repeterade en sista gång för att allt skulle klaffa.

Mötet började kl. 19.30 den 5 juni i en skolsal avsedd för 30 elever. I lokalen bredvid pågick en musikafton som bäst inför fullsatta bänkrader. Kl. 19.20 hade hela tre personer anlänt! Fiaskot närmade sig vi var verkligen oroliga. Men plötsligt började det formligen välla in folk i lokalen, och efter 10 minuter satt där 70 personer på stolar, bänkar och bord.

Det hela startade med att Per Henrikson höll ett kort inledningsanförande för att hälsa alla välkomna och presentera UFO-Mariestads och UFO-Sveriges arbete tillsammans. Sedan följde en diavildisning (UFO-Köpings bilder) på 40 minuter och därefter delades vår informationskrift ut. Då lapparna var utdelade och klockan hade hunnit närma sig 20.30 var det dags för ingenjör Svenssons anförande. Han tog upp 7 fall som han själv undersökt och vilka samtliga hade starkt bevisvärde. Två av dem är s.k. humanoidfall, tre har ett eller flera runda UFOs inblandade, ett har en triangelformad farkost med och det sista behandlar ett UFO som strålningsskadade en man från Smålandsstenar.

Efter anförandet, som varade i något över en timma, var det egentliga programmet slut, och de som var intresserade fick köpa böcker, titta i olika tidningar eller stanna kvar och diskutera. Flera tog chansen att diskutera med oss och sinsemellan, och därvid framkom flera intressanta iakttagelser som kommer att följas upp.

När alla begett sig hem hade klockan blivit 22.00. Med tanke på att det kom så många intresserade fastän annonseringen började endast två dagar före arrangemanget och att vår stad inte är så stor anser vi att mötet gick över förväntan. Vi hoppas att flera grupper ute i landet följer exemplet.

**Clas-Göran Svahn Bo Andersson
Mariestad**

KREATIVITET EN OUTNYTTJAD RESURS

Dag Romell, civilingenjör och tidigare elev och medarbetare till Hannes Alfvén har i höst utkommit med en mycket intressant och engagerande debattbok. Den handlar om den mänskliga talang som ligger till grund för alla kulturella och sociala framsteg, m.a.o. dess betydelse för samhällsutvecklingen. Författaren pekar på missförhållanden i samhället, som lett till att de styrande förlorat sitt grepp om utvecklingen och skisserar en möjlig väg att komma till rätta med problemen. Denna väg går via den nya innovationsvetenskapen och speciellt då via ett bättre utnyttjande av den enskilde individens kreativa förmåga.

Samhället går nu miste om oerhört många värdefulla idéer och innovationer. Det tragiska är, att samhället förblir omedvetet om vad det gått miste om. Boken har ett speciellt värde, då den sakligt pekar på de grava missförhållanden som råder i dagens samhälle samt orsakerna till dessa. Den fyller ett behov för den seriöse ufologen, som bör sätta sig in i dessa mekanismer. Många människor kommer vid genomläsningen att nicka igenkännande.

Dag Romell har lyckats utmärkt att på ett lättfattligt sätt klä i ord någonting som alla dessa människor har daglig erfarenhet av. Det är med en känsla av optimism och tro på framtiden som jag här anmäler boken: Kreativitet — en outnyttjad resurs. Hermods Fackböcker, best. nr. 51-442.

Thorvald Berthelsen

PÅ VERKLIGHETENS TRÖSKEL

Lars Sjöström, forskningsingenjör, och Mats Cristoffersson, fil.kand. och journalist, har tillsammans givit ut boken "På verklighetens tröskel — Parapsykologiska fenomen och mystik i vetenskaplig belysning". Zindermans 154 sid. 35 kr.

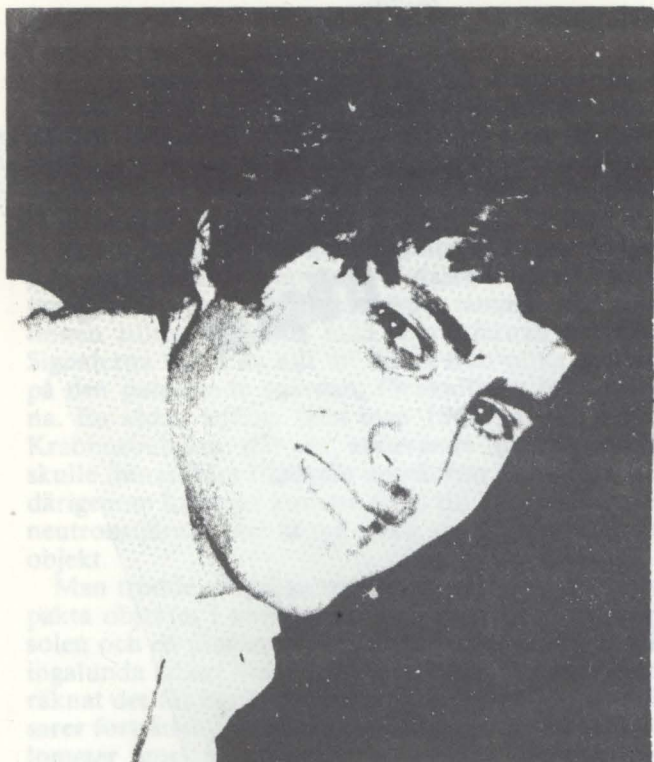
Boken har stor spännvidd. Här möter vi den s.k. neutronen — av Arthur Koestler kallad den mest förbryllande och spöklika elementarpartikeln på fysikerns inventarielista. Vidare positronen, en elektron som rör sig bakåt i tiden.

Författarna tar även upp "handkirurgin" på Filipinerna och behandlar då främst de skilda åsikterna som framförs av fru Astrid Gilmark och en läkare utskickad av en svensk veckotidning. Läkaren hade ju förklaringar till att bedrägeri förelåg. Författarna är böjda att sätta störst tilltro till hans rapport. Jag har själv sett en film från just denna undersökningsresa, som visar i vilken bedrövlig kondition denne expert befann sig i då uppdraget utfördes. Vilken part skall man tro?

Bland de intressantaste avsnitten är en kosmogenes av eget märke. Denna förklaring av universums uppkomst tar avstånd från Big-Bang-teorin. En utförligare presentation av Lars Sjöströms "Absoluta oändlighetsteori" kommer i bokform inom de närmaste åren.

En bra bok för den som vill ha en snabb överblick över hela det parapsykologiska området. För djupare studier finns en utmärkt litteraturförteckning i slutet av boken.

Thorvald Berthelsen

Uri Geller

BUDSKAP TILL URI GELLER SÄNDS AV HOOVA-FOLKET FRÅN VINTERGATANS VIDDER

Av Olle Öhman

I det osannolika som sker, finns något som inte kan förklaras bort. . .

Det är Hoova-folket — högt utvecklade varelser på planeten Hoova utanför Vintergatan — som dirigerar Geller i alla de oförklarliga fenomen han demonstrerar i laboratorier och inför hela världen som publik!

Detta häpnandsväckande — och för många självfallet helt orimliga — påstående görs av med. dr Andrija Puharic, vilken som Gellers beskyddare och psykologiske observatör under de senaste åren nära följt den unge mannens utvecklingskurva på det paranormala området.

Hela Uri Gellers existens skulle i själva verket vara ett direkt, konkret uttryck för Hoovas ytterst framskridna vetenskaper och teknologi. Intelligenser på denna avlägsna kontaktpunkt i universum har nämligen under många seanser med Puharic och Geller via bandspelaren berättat om sig själva, sina framsteg och planer för Geller som deras speciella budbärare och för jordens invånare i största allmänhet.

En första naturlig reaktion inför dessa "avslöjanden" är starka tvivel på sanningshalten. Inte på grund av att det i sammanhanget rör sig om Gellers omdiskuterade person utan på grund av att kontaktberättelser över huvud taget ligger inom det marginella området, där det är svårt att svälja godbitarna. Trots allt finns det emellertid i Puharics redogörelser några väsentliga punkter, som gör att man stannar till och inte sopar bort historien som rent nonsens.

För det första är Uri Geller — oavsett allt oöverhöftigt prat om motsatsen — inte vilken struntfigur som helst. För det andra är också Andrija Puharic en fackman att räkna med. För det tredje kan inte bortses från det sätt på vilket denna påstådda interplanetariska information förmedlats. Något som kunde tolkas som bevis hördes på ljudbandet, även om det är diskutabelt vad dessa bevis egentligen avser.

BOTADE 60 PATIENTER I TIMMEN!

Andrija Puharic är som nämnts medicine doktor, expert på neurofysiologi, djupt engagerad i parapsykologi samt skicklig uppfinnare på det elektroniska området. Han innehar 56 (!) amerikanska patent samt även utländska sådana för elektronisk apparatur avsedd att användas inom det medicinska fältet.

1963 ledde han en expedition av fackmän till Brasilien, där man ville undersöka sanningshalten i de rykten som var i omlopp kring en primitiv undergörare vid namn José Arigo. Denne sades bota sjuka på löpande band: Han opererade utan sterila instrument och var otroligt flyhänt med kniven. En uppgift nämner, att sextio patienter i timmen avverkades. Hans kapacitet jämfördes med förhållandena i New York och man fann, att han under ett år hann med att be-

handla långt fler patienter än samtliga läkare orkade med på världsstadens alla sjukhus.

Puharic berättar, att den enkle brasilianaren satt vid ett träbord i ett sjaskigt rum i den lilla staden Congonhas do Campo. "Läkarmottagningen" pryddes av bilder på Jesus och jungfru Maria. Läkaren själv föreföll att bota i trancestillstånd.

De amerikanska forskarna gick igenom ett tusental av de diagnoser som Arigo ställt. I intet fall kunde man finna, att den brasilianske naturläkaren tagit miste vid sina undersökningar.

NY METODIK FÖR GELLER-STUDIER UTFORMAS

På Puharics meritlista står även ett undersökningsuppdrag i Mexico, där en kvinnlig helbrägdagöreska vid namn Pachita botade och opererade med en enkel jaktkniv. Hon öppnade (trepanerade) skallar med stor skicklighet och avlägsnade tumörer. Operationerna utfördes utan att vare sig bedövningsmedel eller antiseptika kom till användning. Ingen enda patient uppges ha blivit infekterad under behandlingen.

Det är alltså en bakgrund av mindre vanligt slag Andrija Puharic kan uppvisa. Han är teoretiskt mycket välutrustad, därtill skicklig tekniker och en praktisk, utåtriktad man. Bakom sig har han skrifter och böcker av vetenskapligt värde. Det skulle därför framstå som något mycket dumdrigt från hans sida, om han utan att ha mycket tungt vägande skäl satte sin karriär på spel för att gå Gellers ärenden. Man är därför benägen tro på Puharics ärliga uppsåt.

Då han 1971 fick höra talas om mirakelmannen i Israel reste han dit för att på nära håll studera fenomenen och göra spontana experiment. Samarbetet mellan honom och Geller kom att sträcka sig genom flera år och pågår ännu. Det gav för Puharics del rikt utbyte. För närvarande sägs han vara sysselsatt med att utarbete en helt ny metodik för de fortsatta studierna av fenomenen. Puharic har dessutom i populär framställning såväl i böcker som i tidskrifter berättat om sina experiment och upplevelser tillsammans med Uri Geller.

URI GJORDE UTANFÖR-KROPPEN RESA

De senaste åren har det i snart sagt världens alla tidningar skrivits oändliga spaltmetrar om fenomenet Geller. Men trots allt som redan sagts bör det i sammanhanget inte vara ur vägen att resumera några fakta om honom.

Uri Geller är född den 20 december 1946 i Tel Aviv. Han har vid flera tillfällen återgett hur "det började", hur hans personlighet började förändras och han blev medveten om sina hemlighetsfulla krafter.

En dag då han var bara tre år gammal var det "som en blixst för igenom huvudet" på honom. Den lille sprang in till mamma och berättade vad som hänt, men då hon gick ut och fann att solen fortfarande lys-te från en molnfri himmel tog hon pojkens prat som ett utslag av barnsliga fantasier utan reell bakgrund.

Sedan Uri börjat skolan fick han uppleva hur fenomenen växte i antal. En klockas visare kunde börja röra sig i ena eller andra riktningen eller sätta i gång även om den varit trasig i årtal.

Vid ett tillfälle frågade Puharic om Uri kunde göra en "utanför-kroppen" resa till Brasilien. Uri lyckades utföra en sådan separationsakt, d.v.s. hans "astralkropp" lämnade den fysiska kroppen och han fann sig ströva omkring på Rio de Janerios gator. Där tryckte någon en sedel i hans hand, och denna sedel transporterades tillbaka med astralkroppen, när den återvände till sin fysiska boning i det rum, där Puharic befann sig.

DEMATERIALISERAD PENN-PATRON ÅTER FRÅN UFO

Katalogen över Gellers bedrifter skulle kunna göras mycket lång. Puharic är sannerligen inte rädd för att återge händelser, som måste te sig fullkomligt absurda.

I december 1971 befann sig de två männen någonstans i Sinai-öknen. Puharic beklagade sig över att han glömt kvar sitt kamerafodral i New York, 900 svenska mil från platsen. Vid 5.30-tiden nästa morgon fick han ett telefonsamtal från Geller. Han berättade helt kort att Puharics fodral nu låg i Gellers rum! Det hade apporterats dit från ägarens låsta skåp på andra sidan Atlanten.

Kanske underbarare ändå är berättelsen om doktors patron till en kulspeppenna. På patronen gjorde Puharic ett litet märke och bad sedan Geller dematerialisera den. Pennan förvarades i en låst stålbox.

På kvällen körde de ut i den israeliska öknen. Bilen stannade ett stycke från ett UFO, som stod uppställt på ett fält ej långt ifrån dem. Uri Geller gick ombord på rymdfarkosten, medan Puharic stannade kvar vid bilen och började filma evenemanget. Efter omkring tio minuter återvände Geller — nu med den tidigare dematerialiserade patronen i handen. Puharic undersökte den och fann att den fortfarande hade det karaktäristiska märke han ristat in.

Men när doktorn ville ta filmkassetten ur sin kamera hade kassetten i sin tur dematerialiserats!

TROR PÅ SJÄLENS FORTLEVNAD SOM ENERGI

Uri Geller själv är ju klart medveten om sina sällsamma gåvor. Trots detta uppträder han i allmänhet utan stora later och tillstår att han ibland misslyckas. Misslyckanden vid offentliga framträdanden är inte ovanliga bland medier. Förklaringen finns: Bland annat den starka psykiska trötthet som gör sig gällande efter ett antal seanser. Det kan väl också hända att tilltron till den egna förmågan kan ta sig för självsäkra uttryck. Uri Geller har till exempel avgett det stor-slagna löftet att "när tiden är inne" återföra en astronautkamera från månen. Hur detta skall gå till avslöjar han inte, man han påstår sig förbereda en sådan "superaktion".

— Vid lämplig tidpunkt, skall jag hämta tillbaka kameran, säger han.

Det är naturligt, att en man av Uri Gellers ovanliga mått måste bli en omstridd personlighet. Mot hans i många avseenden enkla sätt att uppträda, står hans rättframhet som lätt kan misstolkas. Gellers öppet deklarerade gudstro har exempelvis på många håll uppfattats som ett bedrägligt sken, med vilket han vill omge sig för att han på detta sätt skulle kunna göra sin magi universiellt mera bärkraftig.

Då han säger att han tror på odödligheten, tror att kroppen dör men att själen fortsätter att leva som JAG och ENERGI finns det ändå ingen anledning att tvivla.

BANDSPELARKONTAKT MED HOOVA-FOLKET

D:r Puharic synes som sagt vara helt övertygad om att Uri Gellers fenomen är äkta vara. I en artikel i den amerikanska tidskriften "Psychic", juni 1974, räknar han upp allt vad Uri visat sig vara i stånd att utföra: Telepati, clairvoyance, flytta klockvisare med tanken, reparera elektroniska kopplingsscheman (i Wernher von Brauns laboratorium vid Fairchild Industries i Germantown, Maryland), laga trasiga klockor på psykisk väg, producera bild på film i totalt mörker, böja metallföremål såsom gafflar, få föremål att försvinna från en plats och sedan återvända till ett annat ställe.

Dessutom som grädden på tårtan: Stå i telepatisk kontakt och bandspelarkommunikation med det fantastiska Hoova-folket!

Ungefär så här försäkrar vetenskapsmannen Puharic, att det går till när han och Uri tillsammans konverserar med Hoovas intelligenser. Puharic använder sig av en helt vanlig bandspelare och placerar den mellan sig och mediet. Då seansen börjar pressas bandspelarens startknapp ned av sig självt eller av en osynlig kraft och apparaten börjar spela in.

De två männen sitter med hörlurar på och lyssnar fascinerat eller ställer frågor, varvid samtalet hela tiden förs på engelska. Kommunikationen kan vara från några minuter till flera timmar.

PUHARIC VÄDJAR TILL VÄRLDENS LEDARE

Sedan inträffar regelbundet något som väl forskaren Puharic måste notera med stor besvikelse: Kassetten med bandet försvinner spårlöst ur apparaten — dematerialiseras — varför intet synligt bevis av de påstådda samtalen kunnat bevaras.

Inte alltid har de använt sig av bandspelare som förmedlare; ibland har i stället telefon, radio, brev, telegram m.m. fått göra samma tjänst.

Puharic nämner de intelligenser som varit i kontakt med honom och Geller. De är:

1. Robot-datorer som begagnar sig av olika lösenord och tycks komma från rymdskepp. Kod-namn som exempelvis Rhombus 4-d och Spectra används.
2. Levande varelser som uppger att de har mänskligt utseende. Det är dessa som kallar sig Hoova.
3. Andra varelser som inte ger någon klar identifikation.
4. Levande varelser som existerar miljoner ljusår i framtiden!

Hur kritisk han än borde vara i sina undersökningar, förefaller Puharic vara helt övertygad om fenomenens äkthet. Han har till och med tolkat de förmedlade budskapen så allvarligt, att han vädjar till världens styresmän och organisationer att ta del av tillgängliga fakta i denna jordens första kontakt med en utomvärldslig civilisation.

ALLT GELLER GÖR LEDS AV HOOVA!

Hoovas grundinställning — har det framgått av deras samtal med Geller/Puharic — är vänlighet och hjälpsamhet, en vilja att bistå mänskligheten. De har berättat, att de började observera jorden för omkring 20 000 år sedan och att de periodvis haft kontakt med mänskliga varelser under denna långa tid. Ofta har det då rört sig om välkända historiska personligheter. Dessa kontakter har Hoova-folket velat hålla hemliga men anser nu tiden vara inne att genom Puharic och Geller direkt framföra sina budskap till jordens invånare.

De framhåller vidare, att allt vad Uri Geller gör är resultat av deras påverkan och direkta inspiration. De uppfattar Gud som en styrande princip eller idé och de äger en teknik, som synes ha övervunnit alla de barnsjukdomar, vilka ännu ligger som hinder på mänsklighetens väg.

De framsteg Hoova-folket vittnar om vilar enligt Puharic på tre vetenskapliga funktioner:

1. De kan få föremål att försvinna från en plats och återvända till en annan.
2. De har kontroll över det biologiska systemet i dess helhet: Planering, reproduktion, helande, inplantering av känslor och idéer.
3. De har förmåga att resa i tiden eller på "nolltid".

KOPPEL AV KRITIKER HETSAR MOT GELLER

Kommer gåtan Geller och de hemlighetsfulla krafter han demonstrerar någonsin att lösas? Under alla omständigheter borde det anses riktigt att lämna dörren öppen och inte utan vidare vifta bort de resultat Puharic redovisar som nya bevis på UFO-galenskapen.

Ett koppel av mer eller mindre sakkunniga tyckare hetsar emellertid mot Geller. Bland dem återfinns man en handfull akademiker som i kraft av sin något övervärderade bakgrund förvisar vad som sker till absurditeternas område. Där finns också den stora skaran av professionella illusionister, vilka i Geller ser en farlig konkurrent. De skyndar sig därför att peta ned honom från piedelstolen och förklarar honom vara en föralldel skicklig men dock helt vanlig kollega. Till yttermera visso finns bland Gellers belackare moralisterna, som förfasar sig över att Geller vågar ta Guds namn i sin mun samtidigt som han "håvar in pengar på lögn och bedrägeri".

A ena sidan alltså alla dessa som funnit en ny sten att spotta på. A den andra Uri Geller själv och Andrija Puharic, som ännu inte framträtt till sitt försvar utan snarare tycks ha dragit sig undan för att slicka sina sår.

Kritikerna borde dock inte glömma att Geller under betryggande kontroll utfört många märkliga saker vid Stanford Research Institute i USA. Det kan vara för tidigt att förklara honom som charlatan.

Då den engelske författaren Colin Wilson med anledning av Puharics böcker om Uri Geller är beredd att kalla Puharic "lögnare" eller "mentalsjuk" går han enligt min mening många steg för långt. Wilson tycks

för övrigt inte riktigt veta på vilket ben han skall stå, ty i nästa andedrag är han (så gott som) beredd att ta tillbaka vad han nyss sagt. Och detta är betecknande nog: Inte ens de professionella tyckarna vet riktigt vad de skall tro om saken. Det känns då säkrast att ställa sig till den kritiska kören.

VI ÄR MITT INNE I EN VÄLDIG UTVECKLINGSVÄG

Det borde vara naturligt att uppfatta vår egen värld som en levande organism, vilken fortfarande är stadd i utveckling. Trots den förändrade världsbilden är det dock många som fortfarande envist hänger fast vid den förlegade, mekaniska uppfattningen av jorden som alltings medelpunkt. Förhållandena uppfattas som i stort sett statiska och litet utrymme ges åt tanken på universella samband.

I vår tid av tydliga politiska omvälvningar i en tillvaro, där hundratals miljoner människors existens är hotad, borde inga möjligheter lämnas oprövade. Inte heller borde universum som princip och tanke stå främmande för någon.

Vi befinner oss i en flodväg av dynamisk utveckling, av pulserande energi. Människan är underkastad förändringens eviga lagar. Bilden av mänskligheten på vandring uppför en stega — en väldig Jakobsstega — är både vacker och innehållsmättad. Vi vet ännu inte på vilken stegpinne vi befinner oss, men om vi är tillräckligt vakna för de kosmiska sambanden, skall den universella sanningen bit för bit förmedlas.

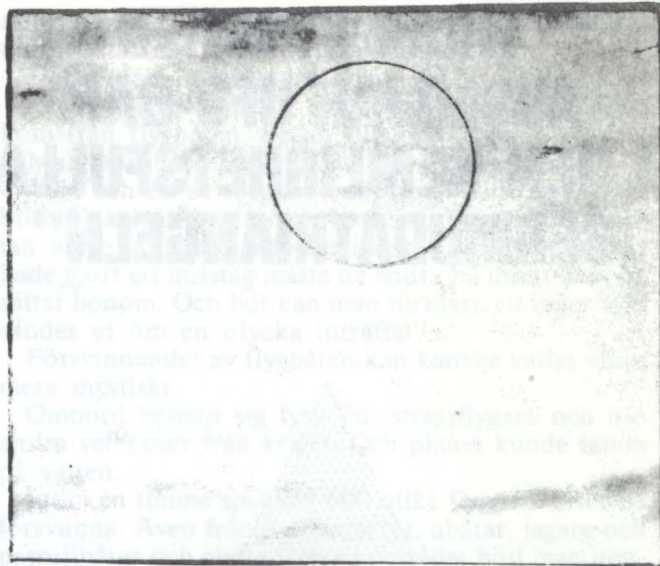
VI BÄR VART UNIVERSUM INOM OSS

Därmed skall under inga förhållanden vara sagt, att vi okritiskt skall sluka de många moderna legender som är i omlopp. Bokhandeln har som någon skribent så riktigt påpekat en "stollig hörna" där en sensationshungrig läsekrets bjuds ett osovrat material av svagt underbyggda kontaktberättelser. Alltför många vill göra UFO-rörelsen till ett geschäft och därmed också profitera på den mänskliga godtrogenheten. Här finns det ett klart behov att värja sig mot ogenerade skojare inom denna nya bestseller-bransch. Detta i sin tur utesluter inte att man kan ock bör lyssna, våga för och emot innan ett definitivt omdöme fälls.

I fråga om Uri Geller och Andrija Puharic borde den självklara inställningen vara "vänta och se". Vad som händer här är långt ifrån bevisat. Vi har de många fenomenen som rätterna på ett väldukat bord, men ännu vet vi inte varifrån de kan härledas eller varför de överhuvud kommer till synes.

Kanske är, när allt kommer omkring, Hoova-folket och UFO-kommunikationerna ingenting annat än gamla, välkända fenomen. Inom den parapsykologiska forskningens arkiv finns många pärmar fyllda med stoff, som berättar om hur okända psykiska krafter driver sitt spel med människan.

Då skulle det också kunna tänkas att hemligheten och förklaringen — sanningens skimrande pärla — står att finna i det universum som Uri Geller bär inom sig själv.

Den här bilden, med det långsmala orangelysande föremålet inringat, tog de båda svenskarna Lasse Sandin och Bert-Inge Wärdig i augusti i år över engelska Eastbourne.

SVENSKAR TOG BILDER AV UFO ÖVER EASTBOURNE

Lördagen den 24 augusti 1974 befann sig Lasse Sandin, 20, och Bert-Inge Wärdig, 24, i sitt inackorderingsrum på 93, Astaire avenue i Eastbourne, England.

Bert-Inge råkade titta ut genom fönstret och utbrast "vad är det där?" Lasse gick fram till fönstret och fick då syn på ett långsmalt, orangelysande föremål som stod absolut stilla på himlen. Efter några sekunder skrek han "fort kameran". Både Bert-Inge och Lasse tog fram sina kameror.

Det avlånga föremålet stod fullständigt stilla. Efter några minuters observation avskiljdes en klotformad del från den grövre änden av föremålet. Då klotet var helt skilt från det större föremålet mörknade det successivt för att slutligen bli helt svart. I samband med att klotet mörknade, kunde föremålet urskiljas allt sämre och sämre. Då det nästan helt försvunnit ur sikte började klotet sakta röra sig och accelererade med oerhörd hastighet. Det gjorde en sväng uppåt och försvann i ett moln.

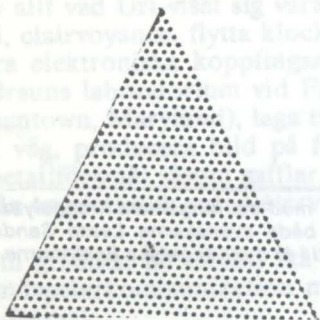
Observationen gjordes mellan kl. 20.00 och 21.00.

Lars tog fem foton med sin Practica 4-B utrustad med ett halvautomatiskt 180 m/m Soligor teleobjektiv. Tekniska data: Bländare 3,5, exponeringstid 1/200 sek. Film: 37-bilder Agfacolor färgkort.

Bert-Inge tog två foton med sin Minolta SRT 303 utrustad med normal 50 m/m. Teknisk data: Bländare 2,8, exponeringstid 1/60 sek. Film. 36-bilder Kodachrome 2 diapositiv.

Sandin/Wärdig

NASA-FYSIKER AVSLÖJAR UFO-BAS I DEN HEMLIGHETSFULLA "BERMUDATRIANGELN"

I Bermudatriangeln, som bildas av Bermudaöarna, Miami i Florida och Bahamaöarna, har över 120 fartyg och flygplan försvunnit spårlost. Nasafysikern Dr. Jonathan Wright avslöjade 1971 för den amerikanska tidningen Midnight att man nu är helt säker på att UFOs är nyckeln till gåtan. Wright och en grupp vetenskapsmän fick under en resa till en av öarna i triangeln se hur UFOs startade och landade vid Grand Cayman. Största delen av rapporten betraktas dock fortfarande som hemlig!

I december 1970 sammankallade NASA-fysikern Dr. Jonathan Wright, den amerikanska pressen till sitt hotell på Nassau i Bahamas. Inför de häpna journalisterna avslöjade han sedan, att UFOs använder en isolerad ö i Bahamaögruppen som bas för kontroll av amerikanska rymdfärder och som centrum för insamling av "prov" på jordmänniskor.

Wright hade just återkommit från en tre månaders studieresa till de yttre öarna i Bahamaögruppen.

— Det finns inte längre några tvivel, berättade Dr. Wright. Vi har absoluta bevis för, att UFOs periodiskt landar på en obetydlig liten ö cirka 85 kilometer från Grand Cayman.

Dr. Wright leder en speciell UFO-undersökningsavdelning inom NASA. Han har också deltagit i den UFO-undersökning, som företogs för flygvapnets räkning vid Colorado-universitetet för två år sedan.

NASA-gruppen sändes till Bahamas strax före jul, då ytterligare två fartyg och ett flygplan försvann i Bermudatriangeln.

Över 120 fartyg och flygplan har hittills försvunnit i denna ödesdigra "dödszon".

— Vi har i flera år spekulerat över vad som händer i området, säger Dr. Wright. På kontrollcentralen i Cape Kennedy kunde vi iaktta märkliga elektroniska reaktioner i samband med tidpunkterna för raketuppskjutningar. Så hade vi alla kända försvinnanden av flygplan och fartyg, och utöver dessa åtskilliga UFO-observationer från öarna. Så när två fartyg och ett flygplan försvann i december, beslutade vi oss för att göra en kontroll. Vi seglade ut med en liten båt fylld av elektronisk utrustning till en av de små öarna, och satte oss där och väntade.

Vetenskapsmän kunde granska UFOs på nära håll!

Efter två veckor rapporterade Dr. Wright, att hans grupp observerade tre klart lysande runda föremål, som dalade ned mot horisonten ganska nära dem. En vecka senare avlägsnade de sig igen och försvann bland nattmolnen. Dr. Wright styrde närmare ön med sin lilla båt för att få bättre överblick. Två veckor senare landade de tre föremålen på nytt.

— Den här gången var vi mycket nära, berättade Wright. Vi kunde se små "fönster" i den lilla farkosten. Föremålen var formade som runda konservburkar och kunde sväva stilla i luften och flyga på snedden.

Wright berättade, att hans grupp landsteg på den lilla ön och gick fram mot de märkliga maskinerna, men han ville inte berätta vad de såg, när de kom fram.

— Jag skulle tro, att hela rapporten en dag kommer att offentliggöras, tillägger han. Men inte ännu. Allt jag kan säga är, att när vi kom mycket nära dem startade de med otrolig fart och försvann bland molnen i riktning mot Bermudaöarna.

Dr. Wright säger, att det avgjort finns ett samband mellan de mystiska radiosignalerna som uppfångats på Cape Kennedy och försvinnandet av mindre flygplan och lustfartyg i Bermudatriangeln.

Inom NASA vill man inte kommentera dessa signaler, men var och en kan läsa om de försvunna flygplanen och båtarna, av vilka de flesta gått förlorade i december månad under loppet av olika år.

Sex amerikanska torpedflygplan försvann i Bermudatriangeln.

Det här flyguppslaget var ren rutin. Det var ett uppdrag av det slag som erfarna piloter kan utföra nära nog med slutna ögon. Och trots detta... en timme efter starten inträffade en oförklarlig katastrof.

I orderrummet på Fort Lauderdale i Florida, USA, stod 14 amerikanska marinpiloter och betraktade kritmärkena på svarta tavlan. De var alla veteraner från kriget mot Japan.

Orderofficeraren förde ordet:

— Femte torpedbombdivisionen ska starta klockan 14.08, flyga 257 miles rakt västerut, göra en 90 graders sväng åt höger, flyga ytterligare 64 miles, därefter vända och sätta rak kurs tillbaka till basen. Uppskattad flygtid är två timmar.

Han avslutade med orden:

— Någon som vill fråga om något?

Ingen ville.

Kapten Charles C. Taylor såg sig om bland sina piloter och navigatörer; han visste att de alla hade uppfattat informationerna.

Det var den 5 december 1945, och himlen över Floridas kuster var alldeles klar. Väderlekstjänsten rapporterade att det inte fanns ett moln på 160 miles avstånd.

Vinden var av medelmåttig styrka.

Temperaturen var 14 grader plus. Det var minst sagt perfekt flygväder.

På plattan utanför orderbyggnaden stod de fem Grumman Avenger-torpedflygplanen klara med motorerna på tomgång medan de fem navigatörerna en sista gång kontrollerade sina bestick innan de klev ombord.

I kontrolltornet gav tjänstgörande officeren, kapten Richard Baxter, klartecken för start.

Planen kastades ur sin position och förlorade orienteringen.

Klockan var exakt 14.08.

Med tio sekunders mellanrum startade de fem Avengerplanen. Man steg och lade sig i V-formering, gjorde en sväng över fältet och satte sedan kurs ut över havet.

När formeringen försvann borta vid horisonten, hördes Taylors lugna röst i operationsrummet:

— Höjd 8 000 fot, vi ligger på kurs, sikten obe-gränsad, över!

Basen kvitterade kortfattat signalen. Allt var ren rutin.

Rutinen varade en timme.

Sedan skakades friden vid Fort Lauderdale av ett otroligt radiomeddelande. Divisionschefen anropade basen — men vad han sa saknade mening.

Taylors röst var mycket upprörd:

— Kan ingenting se... inte säker på var vi är... inte säker på positionen...

Männen i operationsrummet tittade på varandra med stor förvåning. Ivrigt försökte de få kontakt med någon av de fem piloterna, men de fick inget svar.

Åter hördes Taylors röst:

— Inte säker...

Så kom en massa förvirrade ljud och sedan — tystnad.

Basen försattes omedelbart i högsta alarmberedskap. Fyrtio minuter gick medan basens radiomän försökte komma i förbindelse med Avengerplanen.

Nu borde Avengerplanen om cirka 20 minuter komma in för landning. Radarskärmar vid Fort Lauderdale, och vid andra kuststationer trädde i verksamhet.

Men inte ett spår syntes på dem.

Plötsligt fångade radiostationen in ett ohörbart meddelande från flygplanen. Det kom från en position som låg flera hundra miles norr om den position där planen borde vara. Förtvivlat försökte radiomännen tolka det suddiga anropet. Men de hörde endast några ord: "Position", "tappat", "kan inte se" och "landa".

Detta var den sista kontakten.

600 spaningsplan sattes in — men de var spårlöst borta!

En av marinens flygbåtar — ett Catalinaflygplan — startade omedelbart och satte kurs på en punkt 120

miles nordost om Banana River, varifrån det sista radiomeddelandet tycktes ha kommit.

Detta plan återvände aldrig.

Ett enda kortfattat, ohörbart radiomeddelande kom från flygbåten. Sedan blev det tyst...

Man hörde aldrig från de sex planen igen.

Vart och ett av torpedbombplanen hade en väl utbildad navigatörradioman ombord. Planen flög nästan vinge vid vinge i formationen. Om en navigatör hade gjort ett misstag måste de andra ha insett det och rättat honom. Och hur kan man förklara att inget SOS sändes ut om en olycka inträffat?

Försvinnandet av flygbåten kan kanske kallas ännu mera mystiskt.

Ombord befann sig fyra f.d. stridsflygare och nio andra veteraner från kriget. Och planet kunde landa på vatten.

Inom en timme spanade 600 olika flygplan efter de försvunna. Även från hangarfartyg, ubåtar, jagare och patrullbåtar och civila fartyg i området höll man noggrann uppsikt.

Detta intensiva sökande pågick i 6 dygn och omfattade 17 kvadratmil. En division flygbåtar flög mer än 400 timmar i sitt sökande efter de försvunna planen. Samtidigt letade man ute efter hela Floridas kust efter flygplansvrakdelar och kroppar.

Men de sex planen med 27 man ombord, hade försvunnit totalt.

Den kommission från USA-flottan som tillsattes att utreda mysteriet kunde inte komma till något resultat.

"Vi kan helt enkelt inte förstå vad som inträffade", var deras slutsats.

Sportflygplan försvann i Bermudatriangeln. Gåtan ännu olöst.

— Den 5 mars, 1948 lämnade lyxkryssaren Evelyn K. Miami i Florida för en kryssning i Floridasundet. En av båtens tre passagerare var den världsberömda jockeyn Al Snyder. När båten inte återvände efter bestämd tid, slog anhöriga larm till kustbevakningen. Båten hittades senare ankrad vid Sandy Key. De tre männen hade lämnat kryssaren i en jolle, förmodligen för att fiska.

Jollen hittades på en namnlös ö nära Rabbit Key (i Bermudatriangeln). En hatt och en åra flöt bredvid den, men inga spår av männen hittades.

Ön ligger omkring 10 miles från den plats varifrån kryssaren gick ut.

Om en olyckshändelse varit orsaken till försvinnandena är det svårt att förstå hur alla tre männen kunnat falla överbord utan att jollen slagit runt!

— I december 1948 försvann en DC-3 med 32 passagerare ombord i Bermudatriangeln, och året därpå försvann ännu en DC-3 med 24 människor ombord.

Inte så mycket som en spillra av vrakgods har återfunnits efter flygplanen.

— Den 8 januari 1962 försvann en jetdriven USAF tankar med åtta personer ombord i Bermudatriangeln.

— Den 28 augusti 1963, rapporterade två KC-135 Strato Tanker jetplan till sin bas i Homestead i Miami, Florida, att allt var väl ombord.

Klockan var då exakt 12.00.

Några sekunder senare bröts basens radiokontakt med flygplanen. Planen hade utfört en tankning i luften och hade sammanlagt 11 besättningsmän. Deras sista kända position var 48 sjömil väster om Bermudaöarna.

— I december 1963 försvann ännu en DC-3 mellan San Juan och Miami.

— I januari 1967 försvann två mindre flygplan med endast sex dagars mellanrum.

Vart tog plan och fartyg vägen?

Det ena var ett två-motorigt Piper Comanche, med en miljonär och hans fru från San Juans internationella flygplats.

Och det andra var ett två-motorigt Chase YC-122 fraktflygplan från Fort Lauderdale i Florida.

Comanchen försvann den 17 januari, och hittades aldrig trots att 750 000 kvadratkilometer sveptes av flottan i västra Atlanten.

Fraktplanet, som försvann den 23 januari, hann sända ett meddelande till sin bas.

Men meddelandet var obegripligt.

Flottan och kustbevakningen kunde trots stora spaningsstyrkor inte hitta planet. Vädret var vid båda försvinnandena utomordentligt gott för flygning.

— Den 9 juli 1968, försvann ytterligare två flygplan mellan södra Florida och Bahamaöarna, och än en gång var vädret perfekt för flygning. Inga vrakdelar av flygplanen återfanns, och inte heller de sammanlagt sex ombordvarande.

— I december 1970 rapporterade kustbevakningen att en lyxkryssare och ett mindre flygplan åter försvunnit.

Lyxkryssaren, Jillie Ban, lämnade Miami den 15 november för att gå till Andros Island på Bahamas. Tre personer fanns ombord, Mr. Ed Rouillard, hans fru och en annan okänd man.

Flygplanet lämnade Palm Beach flygplatsen den 23 november, även det med tre personer ombord. Personerna var piloten, George Griffin, och de båda passagerarna Ray Dickerson och Mike Williams. Flygplanet hade varit på väg till Jamaica.

"Fartyg och flygplan kan inte försvinna i havet utan att lämna spår efter sig".

Den världsberömda biologen och "abnormitetsforskaren" Ivan T. Sanderson som tillsammans med vetenskapsmän och matematiker studerat både Bermudatriangeln och Djävulstriangeln, skriver i sin uppmärksammade bok "More Things", att "fartyg och flygplan kan inte försvinna i havet utan att lämna spår efter sig".

Sanderson förklarar:

"När ett fartyg eller ett flygplan sjunker i havet, återkommer alltid någon vrakdel till ytan igen. Ett exempel; om ett passagerarfartyg sjunker, kan det visserligen dröja månader innan så mycket som en träflisa från en däckstol kommer upp igen, men flyter oljefläcken upp, och det brukar den normalt göra, kommer alla möjliga småföremål, livbojar och dylikt, upp till ytan inom en timme.

Vrakdelar, om än aldrig så små, återkommer alltid när det gäller fartyg som kantrat, kolliderat eller gått till botten till följd av en svår storm.

Försvinnandena tycks vara något helt annat.

I de mystiska områdena (Bermuda- och Djävulstriangeln, den senare i Stilla havet) verkar det som om flygplan och fartyg bara försvinner, utan att lämna det minsta spår efter sig.

Sådant är "omöjligt" enligt alla kända principer, ändå är det vad som sker.

(Teorier om orsaken till försvinnandena i Bermuda och Djävulstriangeln har tidigare införts i UFO-information under artikelrubriken: Den mystiska djävulstriangeln i Stilla havet).

Utomjordiska varelser bevakar jorden från "Bermudatriangeln".

NASA-fysikern, Dr. Jonathan Wright säger, att "utomjordiska varelser" från den yttre rymden har beslutat sig för att observera jordens befolkning från ett säkert ställe, som samtidigt ligger relativt nära ett av USA:s viktigaste vetenskapliga centra.

— Bahamaöarna är perfekta för ändamålet, säger Dr Wright. Dessa varelser kan där hålla ett öga på Cape Kennedy och elektroniskt uppfånga allt som försiggår på platsen. Samtidigt kan de också insamla exemplar av jordmänniskor genom att uppsnappa flygplan och mindre fartyg som passerar över Bermudatriangeln.

Dr. Wright menar, att dessa varelser har övervakat jorden från Bahamaöarna under många år.

— Nu har de skapat det märkliga mysteriet med Bermudatriangeln, och det är mycket värdefullt för dem, säger Wright. För de kan fortsätta att uppsnappa något tillfälligt fartyg eller flygplan, och nästan få det till att se ut som ett besynnerligt naturligt fenomen, så att människor inte blir uppskrämda.

Dr. Jonathan Wrights teori: Jättelika UFOs lyfter fartyg!

— Min egen teori, säger Wright vidare, är att ett stort moderskepp håller sig svävande åtskilliga hundra kilometer över triangelområdet och övervakar allt som försiggår. När det sedan ska äga rum ett månskott eller något annat av intresse, sänder det ner små rekognocerings-UFOs, och det var sådana vi såg på den lilla ön. Med ledning av vad de företog sig, kan vi säga att de övervakade vårt månskott den 25 januari. De är mycket försiktiga med hela företaget, för att inte orsaka panik mellan folken på jorden. De övervakar bara en vetenskaplig utveckling, nämligen vårt månprogram, och de tar "bara" ett eller två "prov" av människor vartannat eller vart tredje år.

Dr. Wright vill inte förklara hur han anser att fartyg och flygplan försvinner, men han antyder att det jättelika UFO-moderskeppet kommer ner till havsytan och faktiskt lyfter hela fartyg upp ur vattnet eller flyger tätt intill mindre flygplan och helt enkelt snappar upp dem i luften.

— Ni förstår, något sådant skulle inte väcka misstankar, eftersom små flygplan och segelbåtar försvinner med jämna mellanrum, och folk blir inte alltför oroad, när en eller annan välbärgad person försvinner i sitt privata flygplan eller med sin lustjakt.

Det är helt enkelt en av de risker det innebär att flyga eller segla. Jag kan i varje fall säga er en sak, jag återvänder aldrig till den lilla ön i en mindre båt, och jag kommer aldrig någonsin att flyga genom Bermudatriangeln, avslutar Dr. Jonathan Wright.

Översättning och bearbetning:
J.O. Sundberg

SR:S RINGOGRAM BLEV EN LIVLIG DISKUSSION OM UFO-FRÅGOR I STORT

Sveriges radio har på senaste tiden visat berömvärt intresse för UFO-frågorna. I programpunkten "Gomorra" den 7 november med Fredrik Burgman som värd blev Thorvald Berthelsen uppringd och fick redogöra för UFO-Sveriges organisation och arbetssätt.

Två dagar senare följde en brett upplagd debatt i ungdomsprogrammet "Ringogram". Drygt en och en halv timme anslogs till ämnet "Håller vi på att invaderas av flygande tefat från världsrymden, eller är tefaten ett utslag av människors vilda fantasi?"

Något entydigt svar fick vi förstås inte — och det hade väl heller ingen väntat sig. Men det rikhaltiga utbytet av åsikter måste ha uppfattats som en stimulans av alla som lyssnade.

Programmet inleddes effektivt med pollenkungens, disponent Gösta Carlsson, spontana redogörelse för sin tefatsobeservation i Skåne 1946.

Journalisten Eugen Semitjov som i höst gett ut boken "De otroliga tefaten" ställde upp på tvivlarnas sida. Han sade sig ha gått igenom nästan allt som finns både i öst och väst och till och med tagit del av Pentagons arkiverade rapporter.

Plasmateorin kan väl inte förklara allt?

Stig Aggestad och Semitjov befann sig en längre stund i ordduell om sannolikheten hos inträffade UFO-fall. Det rörde sig ganska länge om bildbevisens värde. Aggestad ansåg att även foton kan visa på ett äkta fenomen.

Härvidlag fick han stöd av Reinhold Carleby som menade att om det fotograferade föremålet är diffust måste också bilden bli det.

Både Carleby och Fritjof Gullmare berättade om dramatiska iakttagelser. Gullmares observation av en landad farkost (han såg den i den egna trädgården i Göteborg!) har beskrivits i UFO-Information.

Semitjov ville ha farkosten till ett plasmafenomen — det allra nyaste inom forskningen. Vetenskapsmännen har funnit att det kan uppstå elektriskt laddade virvelbildningar i luften — det kan vara damm eller ispartiklar — och dessa bildningar kan ibland förete en yta som verkat metallisk.

Gullmare sade bestämt nej till teorin. Den stämde inte i hans fall!

Några experter framlade också sina synpunkter på UFO-frågorna. Bland dem astronomen och Uppsala-forskaren Tord Hall som fann det orimligt att vi får besök från främmande världar i universum. Med den hastighet människan färdats för att nå månen skulle det ta 600.000 år (!) att från jorden komma till den närmaste stjärnan, belägen i Centaurens stjärnbild.

Hall fann tydligen teorin om molekylnippen som kan materialisera sig och anta olika strukturer en smula långsökt.

Professor Yngve Zotterman, Stockholm, understödde Hall och framhöll att kontaktbehov tycks vara något unikt för människan. Varför skulle just jorden vara intressant för besökare från universum? En vetenskaplig skattning har gjorts, framhöll han, och enligt denna finns det bara "1 på 10⁴⁰ chanser" att liv liknande människans utvecklats i världsallett.

Men skulle det då överhuvud taget vara onödigt att syssla med studier och forskning i ämnet UFO? Tvärtom sade d:r Tage Ericsson vid FOA. Det är i högsta grad angeläget, men kostnaderna skulle bli så stora att FOA för sin del tyvärr måste stå utanför. Efter Thorvald Berthelsens inpass om vad som görs genom UFO-Sverige medgav Ericsson, att riksorganisationen UFO-Sverige "faktiskt är de enda som har möjlighet att bedriva undersökningar."

— De är mycket seriösa, tillade han som svar på frågan vad han ansåg om organisationens arbetsmetoder.

Brita ställde teorierna på huvudet!

Det var åtskilligt fler som kom till tals. Brita Raninger — modiga kvinna! — fick det att spraka till ordentligt bland de allvarliga manliga experterna.

— Ni ska inte vara så stora i korken, inte, sa Brita. Jag har haft kontakt med "små gröna män" sedan 1956. Hon hade haft märkvärdiga upplevelser ända sedan fyraårsåldern, både av himmelskt och jordiskt ursprung.

Brita är sanndrömmare, synsk och allmänt begåvad med ett sjätte sinne. Hon är nu 54 år gammal och bosatt i Söderköping.

Första gången hon såg "små gröna män" var i en ekbacke utanför Söderköping. Det var två varelser som kom springande. Sedan uppfattade hon ett blåvitt sken.

Hon säger att hon står i regelbunden kontakt med en planet, där det bara finns män. De kan inte tala med varandra men kommunicerar telepatiskt.

Så här beskriver Brita "de små gröna" som hon mött många gånger sedan 1956:

De är omkring 150 cm långa, har ovala ansikten, svart lockigt, halvlångt hår och markerade ögonbryn. "De ser väldigt bra ut".

Kontakten kommer ofta genom drömmar. — De talar om för mig vad som skall hända, säger hon.

Det där var naturligtvis en oerhört svårsmält bit för experterna. Professor Zotterman tyckte det var synd, att hennes förmåga inte kunde utnyttjas bättre — om det nu förhöll sig så... — men ville helst relatera drömmarna till efterföljande illusioner.

Vad som är sant för den ene, kan naturligtvis vara lögn för den andre. Men en trevlig debatt var det.

Colman

Det här är Henry Svensson, aktiv radioamatör från Mariestad vid sin radioanläggning.

Det här är också Henry Svensson – fast så som han ser ut i Slow Scan TV.

UFO-FORSKANDE RADIOAMATÖR SUCCE PÅ 80-METERS BANDET!

Vi har med stigande beundran följt överingenjör **Henry Svenssons** aktivitet på 80 meters-amatörradiobandet. Just i pressläggningsögonblicket kontaktade jag vännen Henry i Mariestad för att klämma honom på lite detaljer och bakgrunden till hans framgång, som seriös UFO-pratare.

— Nå, Henry hur började det hela?

— Ja, jag har nu i tolv års tid bedrivit intensiva forskningar i UFO-frågan, och det beror på en ren tillfällighet att ämnet har väckt sådant intresse och uppståndelse bland radioamatörer och lyssnare. Det var i somras, som jag av en händelse råkade nämna den kontroversiella UFO-frågan. Många radioamatörer slutade tvärt att sända på intilliggande frekvenser och lyssnade istället, när jag talade med en kollega. Sedan uppstod snabbt den situationen, att speciell dagsaktuell information av UFO-karaktär fanns tillgänglig bland radioamatörerna inför öppen ridå...

— Vill du förklara lite närmare hur det går till? Sitter du och pratar "rätt ut i luften" hur som helst?

— Knappast! Amatörradiotrafiken är omgärdad av stränga bestämmelser. Jag måste anropa eller själv bli anropad av en annan amatörsändare, innan snacket kommer igång. Sedan ligger inget hinder i vägen att vi just diskuterar UFO-frågan sinsemellan. Vi var i början en kärna av specialintresserade amatörer som träffades varje kväll. Sedan har det svällt ut enormt; kontakterna vill aldrig sluta och nya deltagare strömtill från hela landet. Naturligtvis kan även privatpersoner som har mottagare för SSB-FONE, lyssna på vår trafik. Detta visar den mängd brev som kommer...

— Kan du nämna några intressanta kontakter i denna verksamhet?

— Det mest glädjande är väl att rädslan för att bli förlöjligad eller utskräddad har släppt överallt, inte bara bland människor som sysslar med amatörradio. Många amatörer berättar spontant och öppet om egna UFO-upplevelser och observationer. Till exempel

bröt plötsligt en kväll en stark norsk station in och meddelade, att åtta av hans närmaste anhöriga vid två tillfällen sett UFO:s på låg höjd. Observationen omfattade ett 20-tal lysande skivor, liknande tallrikar och dessa navigerade tydligt likt beskrivningar av UFO:s rörelsemönster.

— Omedelbart efter denna kontakt meddelade en svensk station att han sett en diskusliknande farkost med tre ben, stå parkerad på isen på en sjö i Dalarna. Denne man hade sex personer i sällskap och de kunde samtliga betrakta föremålet i kikare.

— Jag vill även nämna det stora intresse som visats från synskadade radioamatörer och lyssnare. Dessa frågar gång på gång efter specialinspelade bandspe-larkassetter med mera information i UFO-frågan. Jag vill så gärna hjälpa dem, men jag har svårt att orka med. Brev och kort med uppmuntrande hälsningar och många frågor, anländer i en strid ström...

— Du sysslar även med TV-sändningar?

— Ja, det kallas SSTV=Slow Scan TV, men den verksamheten har fått vika för den nya "UFO-trafi-ken" på SSB 80 meter...

Jag lämnar Henry med hans prydligt ordnade högar av brev, som alla skall besvaras. Till dem som kan följa Henrys radiotrafik kan sägas, att han har signalen SM6CNE och håller till på frekvensen 3730—3780, nu mest under dagtid, då konditionerna är goda. Stationen brukar höras utmärkt över hela Skandinavien. Vennen Henry har en sällsam förmåga att uttrycka sig verbalt. Det är en upplevelse att höra honom.

Till sist en vädjan: Finns det någon bland UFO-Informations många läsare, som kan medverka till eller ordna så, att några av de sakligaste böckerna i UFO-litteraturen blir överförda till s.k. bokkassetter och blindskrift. Om så är fallet bör ni höra av er snarast till **Centralgruppen för UFO-Sverige, Box 311, 591 03 Motala.**

AVANCERAD ARKEOLOGI GÖR RENT HUS MED OLOGISK HISTORIEBESKRIVNING

Vad jag vill säga med denna rubrik är enkelt uttryckt att man avancerar ett stycke från vanlig arkeologi. Vid vanlig arkeologi ser man som regel till att den "grej" man hittat vederbörligen blir förpassad till det bås man ofta på förhand har bestämt, d.v.s. att den passar in i de tidigare mönstren.

Avancerad arkeologi avser att tränga bakåt i tiden, och utan förutfattade meningar studera och klassificera föremål, som kan antas vara av teknisk natur eller någon annan mer avancerad form. Arkeologin har ju egentligen samma uppgift men tyvärr har våra dagars skriftlärde tagit på sig en storebrors och en förmyndares roll med resultat att tidigare kulturer alltid ligger flera pinnhål lägre på utvecklingsstegen. Vi är alltid först, störst och bäst. Det var ju förresten en vit representant för skapelsens krona som upptäckte Amerika. Men det fanns människor där förut och därtill lämningar av en mycket framstående kultur som vi vår avancerade teknologi till trots inte kunnat begripa ett smack utav, kanske därför att Inkas fornlämningar inte låter sig inordnas i katalogen över sten och trävaror från fordom.

Man erkänner storheten i byggverken men verktygen var alltid påkar och klubbor. Jag undrar om vi med dessa verktyg skulle kunna stort mer än jaga paddor och möss? Och att vi fortsätter med storhetsvan-sinnet ser vi ju prov på dagligen. Man väljer t.ex. ut en flicka ur högen och döper henne till Miss Universum. Herre och skapare hur många misser kan det finnas i vårt oändliga kosmos? Varför duger det inte med Miss Tellus till ex.?

Sammanfattningsvis kan vi vad avancerad arkeologi angår säga att det i första hand gäller att studera föremål av teknisk natur samt tillverka fungerande modeller och detta utan att lägga till något som inte framgår av originalet.

Jag skall här fortsätta med ett antal konkreta exempel. I Dänikens bok "Gudarnas spår" sid. 178 bild nr. 259, finns en lertallrik vars ålder är ca 2.000 år (kan vara äldre). Jag studerade dess dekoration och fann, att det troligen rörde sig om en principskiss till en el-

motor. Förlagan till denna dekoration kan antingen ha varit en ritning av betydligt äldre datum än den troliga åldern på tallriken, eller också har denna dekor vandrat med hantverkarna genom tiderna från den tekniska era som mönstret härstammar ifrån.

Jag kopierade denna dekor d.v.s. tillverkade en modell och resultatet blev en fungerande el-motor. Varifrån fick nu våra förfäder idén till att avbilda en el-motor?

Man lär oss att dessa (stenålderskonstnärer) var naturalister och avbildade vad de såg i verkligheten, d.v.s. att någon måste ha sett denna motor i verkligheten, men se den gubben gick inte! För när man börjar komma i närheten av att våra förfäder skulle besittit tekniskt kunnande, skall man se dessa bilder psykologiskt: Forntidskonstnärerna åt svampar och råkade i narkotikarus, och när de sedan vaknade ritade de vad de sett i sina drömmar, nämligen elmotorer. Fantastiska svamp, var finns du? Avancerad arkeologi behöver nödvändigtvis inte alltid vara att med modeller föra saker till bevis; det räcker många gånger med vanligt sunt förnuft och lite fantasi att bevisa saker. Här ett exempel där man har anledning betvivla ett vetenskapligt påstående.

Jag avser den nu utdöda elefantsläktingen mammuten. Man har funnit djupfrysta exemplar av mammuten i Sibirien och där köttet i djuret varit så färskt att rovdjuren ätit därav. Men man påstår emellertid att mammuten svultit till döds, samtidigt som man uppger om att samma djur hade färskt gräs i munnen. Varför svalde inte mammuten sista tuggan innan han svult ihjäl? Detta är ett typiskt skolexempel på vanlig sund vetenskaplig arkeologi. Om ni hittar en mammut med en smörblomma mellan tänderna, har han svultit ihjäl.

Kvastfeningen var ju utdöd. Det kunde ju varje ansvarskännande vetenskapsman svära på ända tills en kvastfening dök upp i hela sin fornhistoriska skrud. Vi har ett mycket framstående dokument från forna tider, nämligen pyramiderna. En del experiment har redan utförts med minipyramider och med mycket

förbluffande resultat. Som till exempel att placera ett slött rakblad i en liten pyramid. Efter några dagar kan bladet åter användas med full skärpa. Rent fysiologiskt är detta en sensation, och jag hävdar att pyramiderna var inte några gravkamrar utan tjänade ett tekniskt ändamål. Jag har ju för den skull inte sagt att man skulle ha slipat rakblad i Cheopspyramiden. Vi ett senare tillfälle skall jag gå närmare in på mina teorier om pyramidernas användningsområden. Avancerad arkeologi för oss in på så gott som outforskade områden. Det står helt klart att någon tillfredsställande förklaring till en del byggnadsverk och andra egendomliga lämningar inte existerar. En verkligt omöjlig sådan är Cheopspyramiden. Ingen har ännu kunnat fastslå tiden för byggandet; vem som byggde den, varför den byggdes och hur den byggdes. Det finns lika många förklaringar till denna skapelse som det finns dagar på året — och mer till. Vi kan ju ta ett av exemplen. Pyramiden byggdes på 60 år och verktygen var spakar och kavlar; hissanordningar med block var okända, stenarna högs med kopparverktyger och släpades till byggplatsen på kälkar. Väl framme vid pyramiden släpades blocken på sluttande plan av sand och jord i och för montering.

Här ser vi ytterligare exempel på helgalna förklaringar.

Koppar är så mjuk, att en man (eller kvinna) med friska tänder kan bita märken i den, men den dög att hugga sten med på Faraos tid (egendomligt) eller var man så duktig, att man kunde härda koppar? Men i så fall är det mycket märkligt, att man inte klarade av att trä en repstump genom en hållare med ett litet hjul och tillverkade ett block.

Om vi i dag skall bearbeta sten, behöver vi borrhkro- nor med skärverktyg av diamanter eller hårdmetall och ändå tar det en rundlig tid att tillverka en så enkel sak som en gravsten. Stora pyramiden består av 2.500.000 block vägande mellan 2,5 och 6 ton. Avlastningskonstruktionen består av 43 st. granitbalkar av 8 m längd, vikt 75 ton. Stenarna är så perfekt släpade, att det skulle behövas en modern optiker med moderna verktyg för att göra något liknande. Tänk er nu: Om 60-årsplanen skall hålla, måste man bryta, renhugga, slipa, transportera och montera ett block om minst 2,5 ton var 10:e minut dygnet runt under 60 år utan uppehåll, om det så hade regnat eld och sva- vel.

Men glöm för all del inte bort, att det är mörkt hal- va dygnet! Det kortar genast den tid man hade till förfogande med 50 %, d.v.s. 5 min. Nog måste väl det ha varit höjden av snabbhet. Men vänta! Det är inte slut än; för att lägga ett lutande sandplan som skulle nå till toppen skulle detta om man räknar med en vet- tig lutning, säg 20 gr., få en längd av 750 meter och in- nehålla 7,5 millioner kubikmeter. Sedan var man tvungen att frakta bort massorna också. Det gör att man för ett enda bygge skottat omkring och släpat på 15 millioner kubikmeter sand och jord. Är det någon allvarligt menande människa som kan sätta tilltro till denna uppgift?

Och toppen på verket, d.v.s. översta stenen på pyra- miden, är full med hål. Kommentaren från egyptolo- ger lyder; inget märkvärdigt alls, bara ett gammalt spelbord. Avgör själva nu! Är det förenligt med re- spekt för en konung av Faraos ställning att man gör en sorts rävspel på toppen av hans grav?

Slutligen en fråga i tungvikstklassen: Hur såg kälken ut som man släpade stenblocken på till Baalbekstäm- pel? Stenarna väger nämligen upp till 2.000 ton.

Reinhold Carleby

BYGGDE ELMOTOR EFTER 2000 ÅR GAMMAL RITNING!

**Reinhold Carleby är ångerman-
länning och sedan åtta år bosatt i
Stora Tuna, där han driver ett eget
företag. Han har studerat astrono-
mi, fysik, kärnfysik, arkeologi och
kemi. Fritiden ägnar Reinhold åt
att samla argument och dokumente-
ra "det omöjliga", främst genom vad
han kallar avancerad arkeologi.
Vad som menas med detta kan ni se
i artikeln med denna rubrik på an-
nan plats i tidningen. Reinhold
Carleby kommer fortlöpande att
medverka med egna artiklar i UFO-
Information.**

Reinhold Carleby

Nu över till den märkliga elmotorn! I Erich von Dänikens bok "Gudarnas spår", sidan 178, finns en gammal lertallrik avbildad. Man kan se dess dekoration på två sätt. Dels som en ren utsmyckning med ett indianansikte, omgivet av ett dekorativt mönster, dels som en principskiss av en elektrisk motor. Den är från toltekisk tid, vilket betyder att dess ålder är ca 2.000 år.

Reinhold Carleby säger själv:

— Tallriken är av arkeologerna klassad som en helt vanlig pryl i lera med dekor. Personer som är något kunniga i teknik, främst då elektroteknik, reagerar genast.

Om man studerar tallriken närmare, finner man att den har mycket mer att berätta. Den inre cirkeln med indianansiktet kan lätt identifieras som en rotor till en elmotor. Går man sedan ett steg längre till nästa cirkel, finner man där en bild av en stator och slutligen längst ut själva motorskölden. Lindningarna och kollektorerna känns också igen. Ja, man har t.o.m. på ett träffande sätt och med talande symboler angett magnetfälten.

— Som jag ser saken är den avbildade elmotorn inte avsedd att brukas som drivkälla till en maskin. Dess uppbyggnad är sådan, att den inte skulle kunna köras någon längre tid. Elmotorn är nämligen mycket primitiv. Kollektorerna skulle förslitas mycket snabbt, då deras placering ligger i periferin.

— Däremot är dess konstruktion sådan, att den på ett klart och begripligt sätt klargör hur en elmotor

Den här 2000 år gamla "lertallriken" är också en principskiss av en elektrisk motor! Arkeologerna ser tallriken som en pryl i lera med dekor. Reinhold Carleby menar att den på ett klart och begripligt sätt klargör hur en elmotor fungerar.

fungerar. Jag tror, att den har brukats som studieobjekt och anser att indianansiktet i mitten just berättar om detta. Enligt mitt förmenande föreställer det en elev som lite konfunderad kliar sig i huvudet och får sig "hur fungerar detta då"?

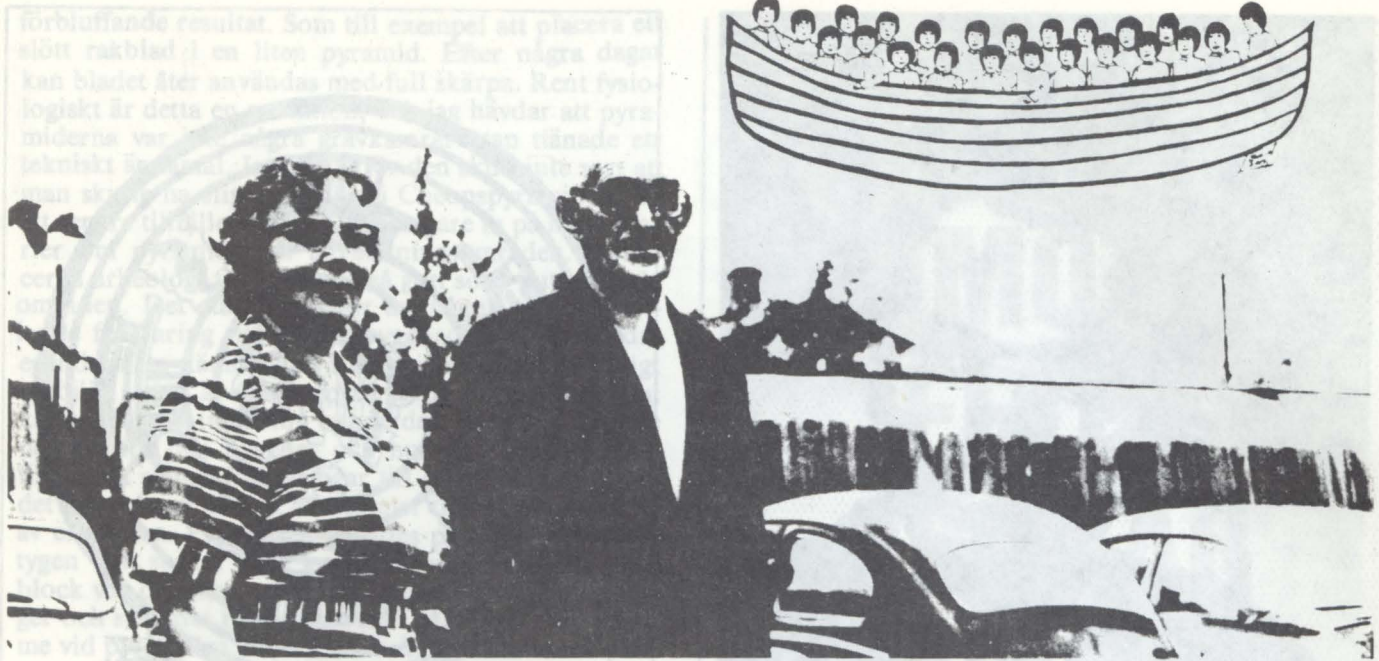
Här kan man på ett mycket åskådligt sätt demonstrera magnetkraftens verkningar. Man får med de repellerande och de attraherande krafterna samt på köpet den effekten, att ett rörligt föremål synes stå stilla om det mitt i rörelsen belyses med en blix eller som här med en elektrisk gnista. Det bildas nämligen gnistor vid kollektorerna och då kan man trots att rotern snurrar tydligt urskilja indianansiktet.

Nu kan ju någon givetvis säga att det här är rena fantasier, men faktum kvarstår. Jag har byggt elmotorn efter "ritningen" och den fungerar.

Carleby menar att förlagan till bilden på tallriken kan vara 8.000 år gammal. Han tror att den som dekorerade lertallriken inte hade en aning om vad bilden med indianen och det övriga mönstret handlade om. Dekorören fick fatt i ett trevligt mönster som han tyckte skulle pryda tallriken, utan att veta att det var en principskiss av en elmotor.

Reinhold Carleby kommer att medverka med ett föredrag och även visa elmotorn vid UFO-Sveriges riksstämman i Västerås den 8 mars. Han avslöjar vidare, att han nu jobbar med ytterligare en likadan elmotor. Denna skall översändas till Erich von Däniken.

Thorvald Berthelsen

För nio år sedan blev makarna Emil och Ada Carlsson i Arboga vittnen till hur ett sällsamt lufttekipage (se infällda bilden i övre högra bildkanten) svävade över staden. Kanske var det turister från en främmande planet, tror de.

"TURISTER" FRÅN EN ANNAN VÄRLD?

En septemberkväll år 1965 blev makarna Emil och Ada Carlsson vittnen till ett sällsamt lufttekipage som på låg höjd passerade över deras bostad vid Oskarsberg i utkanten av Arboga. I farkosten, som hade en båtliknande form, stod 20 till 25 människor och tittade ner på de båda makarna!

— Det var den 29 september 1965 klockan 18.30 som detta hände, berättar makarna Carlsson. Eftersom det var en sådan häpnadsväckande händelse, skrev vi upp en del detaljer i almanackan. Vi var på väg över gårdsplanen, då våra blickar på något sätt drogs uppåt. Vad som frapperade oss var den säregna formen på farkosten, avsaknaden av motorbuller och att det stod fullt med folk i den och tittade ned på oss. Den liknade mest skrovet till en båt men utan, någon köl, master eller andra tillbehör. Son en avlång skål med ändarna något uppböjda. Storleken var ungefär som en buss och färgen på skrovet var gråaktig och ganska ful. Däremot var människornas klädsel så mycket färggrannare. Farkosten omgavs av ett svagt ljussken. Kanske var det detta som fick det hela att framträda så detaljrikt.

Passerade på omkring 100 m höjd

Farkosten passerade absolut ljudlöst och på låg höjd snett över makarna Carlsson från SSO till NNV under en tid av tre minuter. Ingenting skymde föremålet. Vädret var fint. Det var vindstilla och nästan molnfritt.

Emil Carlsson:

— Om jag försöker jämföra höjden med kyrktornet här i Arboga, befann sig luftskeppet ca 50 meter högre upp. Kyrktornet är ca 60 meter. Högre eller längre bort kunde det inte ha varit, eftersom vi tydligt kunde se så många detaljer. Det var därför vi reagerade så starkt på att vi inte hörde något motorljud när det passerade så nära.

Det fanns inga grannar inom hörhåll som vi kunde ropa på och vi kunde inte springa därifrån för att göra andra uppmärksamma på fenomenet. Vi stod där bara och tittade på det sällsamma skeppet och undrade vad som skulle hända.

Tätt sammanpackade människor

I farkosten stod mellan 20 och 25 människor tätt intill varandra och tittade ut.

— Vi kunde bara se överkropparna på dessa människor. Deras ansikten var som på vanligt folk men de saknade huvudbonader. Det märkliga var deras kläder, som varierade i färgprakt liksom regnbågens alla färger. Själva utseendet på kläderna påminde om moderna regnkläder i kraftiga färger.

Avlägsnade sig sakta

Emil C.: — När farkosten var snett ovanför oss, kunde vi se den i hela dess bredd med alla människorna i. Den avlägsnade sig sakta mot NNV. Då den rörde sig bortåt från vårt håll så vände den, kan man säga, aktern åt oss. Den försvann inte plötsligt utan avlägsnade sig i sakta och jämn fart. Totalt skulle jag uppskatta att vi såg den i tre minuter.

Turister från en annan värld!

Vad tror ni att det var som ni såg den här septemberkvällen 1965? Ada C.: — Ja inte liknade det ett tefat! Kanske var det någon sorts turister från en annan värld. Jag tyckte det var skönt när de hade passerat utan att landa, för jag upplevde det som ganska obehagligt då.

Turister från en annan värld? Måhända har hon kanske mer rätt i detta än vad hon själv anar!

Intervjuer: Erik Pettersson/Thorvald Berthelsen.
Foto o. bearbetning: T. Berthelsen.

I den stjärnklara natten följde det "ostgula" skenet fartyget, där det plöjde sin väg genom vågorna i gränsområdena mellan Nord- och Sydatlanten. Matros Torsten Granquist kände sig både förvirrad och illa berörd av den oväntade synen. Vad var väl detta? Ljuset höll samma fart som den väldiga tankern men ändrade småningom form. Plötsligt blev ljusringen större och förflyttade sig mitt över fartyget och en kuslig tanke slog Granquist: tänk om 210.000 ton råolja skulle explodera . . .

Sjöman berättar

GUL SKIVA FÖLJDE NÄRGÅNGET SVENSK TANKER PÅ ATLANTEN

48-årige Torsten Granquist är en välbefaren sjöman som i många år har haft havet som arbetsplats. Numera är han dock landkrabba med Värnamo som hemadress. Vi skall här låta honom berätta med egna ord om den sällsamma händelse som utspelade sig på havet sent en kväll i januari 1972.

— Det var med mycket stort intresse jag läste om de mest otroliga händelser i senaste numret av UFO-Information, börjar han sitt brev till redaktionen. Jag tvivlar emellertid inte det minsta minsta på historierna, eftersom jag själv har varit vittne till en nära nog likadan händelse som inträffade när vi var på väg från Persiska viken till Bahamaöarna med olja. Vi befann oss mellan Nord- och Sydatlanten, närmare bestämt nord 5 grader/väst 35 grader eller "däromkring". Tyvärr minns jag inte datum men det måste ha inträffat någon gång i januari 1972.

— Jag var ombord på en av Salénrederiets super-tankers, T/T Sea Sovereign och hade 8—24-vakten. Varje kväll vid 22-tiden brukade jag hämta upp te och smörgåsar till andrestyrman, som ju också hade samma vakt, och denna kväll befann jag mig som vanligt nere i massen och pysslade med att göra i ordning dessa saker.

— Kl. 22.10 var jag på väg upp till bryggan med min bricka. Jag höll mig på styrbordssidan. Just som jag skulle sätta foten på bryggdäck, såg jag ett lysande föremål om babord. Det kom akterifrån, varför styrman som stod på styrbords bryggdäck och tittade i kikare rätt förut inte kunde se skenet. Jag skrek till: "Vad är det där egentligen?"

De båda männen riktade nu blickarna mot det lysande föremålet. Ljuset liknade ganska mycket det som kommer från skyltarna på vissa bensinstationer; samma gulaktiga skimmer spreds här från det svävande föremålet som såg ut som en ost ställd på högkant och sedd från sidan.

T/T Sea Sovereign är en bjässe på 331 m längd med

brygga och däckshus längst akterut på båten. När skenet hade kommit tvärs om båten, saktade det in sin fart och gick med samma hastighet som fartyget. Det ändrade nu form till en ring men spred fortfarande samma slags ljus.

— Jag förklarade för styrman att det nog var bäst att varsko skepparn, och styrman kilade ned och gjorde det. När båtens befälhavare kom upp på bryggan — han hette för övrigt Karl Evert Ström — hade det lysande föremålet blivit nästan helt runt och började flytta sig "styrbord hän". Det närmade sig alltmer fartyget.

— Då det stod mitt över fartyget slog den hemska tanken mig: måtte inte lasten — 210.000 ton råolja — explodera på en gång! Men som väl var mattades skenet av och efter några ögonblick var det helt borta. Skepparn återvände till sin hytt efter en torr kommentar om att "det var nog bara en massa tefat på en gång" och sedan var vi mol allena igen ute på Atlanten.

— Men jag kan svära på att jag hörde ett pipande, eller kanske väsande, ljud just innan skenet försvann, tillägger Granquist.

Enligt Granquist är det nästan omöjligt att ange något exakt avstånd från det svävande föremålet till fartyget. Sikten var utmärkt: himlen var fullkomligt stjärnklar mot den mörka natten. Han gör dock en uppskattning — kanske kan det ha rört sig om 200 till 500 m avstånd från fartygssidan. Höjden uppskattas till 50—150 m. Observationens längd: 15—20 minuter.

— Men tiden tycks vid sådana tillfällen stå nästan stilla. Jag tror knappast att vi genom något slags "hypnotisk kraft" kan ha sett i syne. Jag har tänkt på att tefaten ofta visar sig på ensliga och avlägsna platser, åtminstone av rapporterna att döma, slutar han sin skildring.

Torsten Granquist/O.Ö.

SKOLRADIO- PROGRAM OM UFO

Det sista programmet i en serie om sex under temat "Vår bild av världen" för årskurs 6 i grundskolan, tar upp UFO-frågan i ett 15 minuters avsnitt. Programmet behandlar händelserna i Vallentuna-området i mars 1974, varvid olika vittnen får komma till tals. Hemvärnschefen i Vallentuna, Hardy Broström, samt en major inom Stockholms försvarsområde intervjuas. Programledaren och producenten Anders Hanser har presterat ett mycket fint arbete.

För de skolor som önskar beställa programmet kan vi meddela att det heter UFO — Liv i universum. Beställningsnummer är 4606-3 och ansluter till sidan 48 i elevhäftet.

STÖD UFO-VERKSAMHETEN

GENOM BIDRAG
PÅ UFO-SVERIGES STÖDFOND

POSTGIRO

23 90 52-4

ELLER DIREKT UFO-SVERIGE

POSTGIRO

8 43 25-0

OBS!

**FLER MEDARBETARE BEHÖVS
TILL UFO-INFORMATION**

Vår strävan att ge den växande läsekretsen en allt bättre facktidning. Vi behöver därför fler medarbetare som är beredda att lägga ned tid och arbete på att skapa en intressant och välredigerad tidskrift. I första hand söker vi:

ÖVERSÄTTARE

Du måste ha goda kunskaper i tyska och eller engelska, äga stilistisk förmåga och säkra färdigheter i svenska. De artiklar som kommer ifråga är oftast skrivna av experter, varför det är ytterst viktigt att såväl form som innehåll återges träffsäkert.

ILLUSTRATÖR

Till många artiklar behövs teckningar. Kan Du göra snygga lägeskisser, diagram etc. är Du välkommen — men det är också klart att vi behöver mer avancerade bidrag.

MASKINSKRIVARE

Varje månad hopar sig materialmängden. Många manus behöver efter redigering också renskrivas. Är Du snabb på tangenterna kan Du göra en betydelsefull insats för tidningen.

Den som känner på sig att han/hon skulle kunna rycka in på något av de föreslagna jobben kan ringa eller skriva snarast möjligt till:

UFO-SVERIGE

UFO-SVERIGE
BOX 311
591 03 MOTALA 3